

ZÁPAS

O DUŠI 152

PŮJČUJ, ROZMNOŽUJ, ROZŠIŘUJ
JARO 2022, ROČNÍK 33

KONEČNĚ DOBRÁ ZPRÁVA!

*Sola Scriptura – Jedině Písmo, Sola Fide – Jedině vírou, Sola Gratia – Jedině milostí,
Solus Christus – Jedině Kristus, Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva*

WWW.REFORMACE.CZ

OBSAH

- 4 Jen když se zvěstuje Kristus!
(Fp 1,12–18)
- 11 7 tipů pro sdílení víry
- 13 Ale měli jsme Boží slovo!
- 16 Evangelizace, která ctí Boha
- 21 Dopis mým sousedům
- 24 Promlouvá Bůh skrze sny
i dnes?, část 1
- 27 Jak se modlit za nevěřící, část 2
- 29 Kristovým zákonem je Kristus sám
- 34 Povzbuzení pro pastory, část 3
- 39 Jak jsme hospodařili v roce 2021
- 40 John Flavel: Dá-li Bůh
- 44 Shrnutí teologie nové smlouvy
- 45 Ohlasy čtenářů
- 46 Bůh je všechno

Čtvrtletník *Zápas o duši* vydává Spolek Reformace.cz, Žandov 85, 403 39 Chlumec, IČ 41605012, pod evidenčním číslem MK ČR E 11180. Číslo 152 vyšlo 20. 3. 2022.

Odpovědný redaktor: Jan Suchý

Redakční rada: Milan Bulák, Julie Petrecká, Iva Suchá

Sazba: Hanka Hloučová

Titulní foto: www.shutterstock.com

Tisk: Grafotechna plus, s. r. o., Lýskova 1594/33,

155 00 Praha 13 – Stodůlky

ISSN 1804-2880 (print), ISSN 2336-8330 (online)

Neprodejné.

Korespondenční adresa:

📍 Spolek Reformace.cz,
Žandov 85, 403 39 Chlumec

☎ (+420) 472 741 623

✉ zapasodusi@gmail.com

Děkujeme za vaše dobrovolné příspěvky, které můžete poslat příloženou složenkou nebo bankovním převodem na číslo účtu:

2600196560/2010 (ČR),

SK1083300000002600196560 (SK).

„I řekl Bůh...“ texty k tématu stvoření vs. evoluce

*Knihu si můžete zakoupit
na webových stránkách
www.PounikovaCetba.cz*

ÚVODNÍ SLOVO

Když seděl na Olivové hoře a byli sami, přistoupili k němu učedníci a řekli: „Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení tvého příchodu a skonání věku!“ Ježíš jim odpověděl: „Mějte se na pozoru, aby vás někdo nesvedl. Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat ‚já jsem Mesiáš‘ a svedou mnohé. Budete slyšet válečný ryk a zvěsti o válkách; hledte, abyste se nelekali. Musí to být, ale to ještě není konec.“ (Matouš 24,3–6)

To je jeho příkaz: nelekejte se, neděste se, nebojte se! A protože nám Pán dává takový příkaz, znamená to, že nebát se dá naučit, vypěstovat. Ovládat strach vyžaduje skutek naší vůle. Tomu příkazu předchází jiné slovo: hledte, abyste se nelekali. Hledte, dejte si pozor, pracujte na tom, usilujte o to – abyste se nebáli.

Pánova výzva směřuje k našemu nitru, k naší mysli. Jestliže ji naplní strach, pak nás strach také ovládne. Je třeba tedy naplňovat svou mysl něčím, co má moc nad strachem, co ho dokáže porazit, co ho dokáže vyhnat.

Taková moc přichází od Pána nebes i země, od Krále králů a Pána pánů!

Tak bratři a sestry, přemýšlejme, čtěme, poslouchajme, učme se, rozjímejme, studujme Boží slovo s modlitbou a zaměřme se na to, co přemáhá strach.

Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce. (1J 4,18)

Náš Bůh je láska a On se nám dal poznat ve svém Synu Ježíši Kristu. To je Boží láska k nám, že máme plnou jistotu pro den soudu, protože jsme vykoupeni!

Čtěte 4. kapitolu 1. listu Janova!

V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako obět smíření za naše hříchy. (1J 4,9–10)

To je evangelium, které nás činí schopnými zahánět strach, a naopak růst v lásce. Bůh, který v nás Duchem svatým přebývá, je zárukou, že jsme schopni přestávat se bát a místo toho se učit prokazovat Boží lásku! Potřebujeme Krista.

Jan Suchý

TÉMA ČÍSLA: KONEČNĚ DOBRÁ ZPRÁVA!

JEN KDYŽ SE ZVĚSTUJE KRISTUS! (FP 1,12–18)

Jan Suchý

*Ne nás, Hospodine, ne nás, ale svoje jméno
oslav pro své milosrdenství a pro svou věrnost!
Žalm 115,1*

Dnes máme před sebou text Písma, o kterém bychom směle mohli říct: je napsán pro nás a do naší situace. Ano, mám za to, že je to nesmírný důkaz, že Boží slovo je živé a pochází od živého a milujícího Boha – Otce všech vykoupených Kristem Ježíšem. Pojdme otevřít Písmo v Pavlově listu Filipským v kapitole 1,1–18.

Dnes se podíváme, co nám Duch svatý přináší skrze oddíl od 12. do 18. verše 1. kapitoly. Víím, že ne jeden z nás si během uplynulých měsíců kladl otázku: proč se to vše v našem sboru děje? Místo toho, abychom oslavovali Pána, je společenství místní církve poničené. Služba evangelia, ze které jsme se roky radovali, je nyní otřesená. Jak Pán Bůh ve své moudrosti používá těžké životní situace v životě svých dětí, křesťanů, ke své slávě?

Rád bych, bratři, abyste věděli, že to, co mě potkalo, je spíše k prospěchu evangelia, takže po celém soudu i ušude jinde je známo, že jsem vězněn pro Krista, a mnohé bratry právě mé okovy povzbudily, aby se spolehli na Pána a s větší smělostí mluvili beze strachu slovo Boží. (Fp 1,12–14)

Podívejme se na příběh apoštola Pavla. Co předcházelo v jeho životě chvíli, kdy píše dopis filipské církvi? Pomocí nám je kniha Skutků apoštolských, kde se více dozvídáme o Pavlově misii i o tom, co vedlo k jeho uvěznění.

1. Jak Pán používá naše těžkosti

Apoštol Pavel se asi v roce 62 po Kr. dostal do vězení. S největší pravděpodobností jde o vězení v Římě. Byl někdo z vás ve vězení? Pravděpodobně ne. Ale odpověď na následující otázku zná určitě každý: dostává se člověk do vězení za odměnu nebo za trest? Odpověď je zřejmá. Tak ani apoštol Pavel nebyl ve vězení za odměnu, ale čekal zde na císařský soud, který měl rozhodnout, zda je Pavel vinen dle obvinění, která proti němu vznesli židé z Jeruzaléma. Byla to těžká obvinění, že se Pavel provinil proti židovskému zákonu, proti chrámu a proti císaři (Sk 25,8).

A. Věrnost Kristu dovedla Pavla až do vězení

Ve Skutcích 23 čteme, že byl apoštol Pavel zatčen v Jeruzalémě. Pak byl převezen z Jeruzaléma do Cesareje, kde strávil dva roky ve vězení. Místodržitel Félix, který jej měl soudit, však čekal od Pavla úplatek. Když jej nedostal, nechal Pavla ve vazbě, aby se zavděčil židům. Po něm se stal nástupcem Festus. Ten zasedl k soudu a dal předvést Pavla. Byla vznesena obvinění, Pavel se hájil a nakonec se jako římský občan odvolal dle svého práva k císařskému soudu do Říma. Během následující několikaměsíční cesty z Cesareje do Říma zažil Pavel ztroskotání lodi, na které pluli. Na ostrově Malta se mu do ruky zakousla zmijs. Pán ho ochránil a Pavel přes všechny útrapy nakonec došel až do Říma. Protože byl římský občan, dostal dovolení, že může bydlet v najatém bytě. Spolu s ním tam ovšem byl vždy i voják, který ho měl hlídat (Sk 28,16). Pavel se nemohl ani volně pohybovat, jak čteme ve verši 14, protože byl v okovech. Také o jídlo se museli starat ti, kteří byli s Pavlem – tedy Timoteus, o kterém čteme v 1. verši našeho listu, či Epafroditos vyslaný filipskou církví ku pomoci Pavlovi. Tak vypadala Pavlova situace. Je to hrozné být ve vězení. Omezen ve své svobodě, připoután řetězy. A přeci to, co je hrozné, a to nejen v očích světa, používá Pán Bůh v životě křesťana ke své slávě.

Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. (Ř 8,28)

Co se nám někdy jeví jako prohra, používá svrchovaný Bůh ke své slávě. Zvláště když jsme uprostřed těžkých dní či měsíců a zdá se, že není ani naděje na lepší časy, pak máme přirozeně sklon upadat do duchovní deprese. Je to jako když má kuň klapky na očích. Nevidí napravo ani nalevo. Jako když jdete dlouhým tunelem a není vidět konec, všude jen tma. A přece nás naše smysly mohou klamat. Pán Bůh nás učí, abychom chodili vírou, ne podle toho, co vidíme očima. Znamená to učit se spoléhat na jeho vedení, i když nerozumíme, proč se nám dějí těžké věci. Nakonec se dá poznat, jestli se opravdu jedná o prohru nebo vítězství. Může nám pomoci několik otázek, které bychom si měli položit:

1. Vedla tě těžká situace ve tvém životě k hlubšímu vztahu s Bohem anebo ses od něj odvrátil a hledal řešení a východiska podle své moudrosti, aniž bys prosil Pána o pomoc a nechal se jím vést podle principů Božího slova?
2. Je výsledkem těžkého období v tvém životě, že jsi z něj vyšel více posvěcený? Anebo jsi ještě více zabředl do hříchu?
3. Jsi nyní po projití zkouškami věrnější Pánu ve službě pro jeho království anebo jsi od něj daleko a nestaráš se ani tak o svoji věčnost, jako spíše o svoji časnost?

Jestli tě to vše vedlo blíže k Pánu, pak to bylo k prospěchu evangelia. I pro apoštola Pavla bylo to, co jiní považovali za ostudu a ztroskotání, tedy Pavlovo

uvěznění, ku prospěchu. Proto říká ve verši 12:

B. Jak se mohlo stát Pavlovo vězení požehnáním?

... takže po celém soudu i všude jinde je známo, že jsem vězněm pro Krista... (Fp 1,13)

Místo aby klesal Pavel na duchu, uzavřel se do sebe a do svých bolístek a začal litovat sám sebe, do jaké hrozná a nespravedlivé situace se dostal, místo aby spílal židům, že je teď kvůli jejich obvinění spoután řetězy, slyšíme z jeho úst to nejméně pravděpodobné zhodnocení celé situace:

„Vše se obrátilo k prospěchu evangelia!“ Pán Bůh použil to, co mělo vést k Pavlovu konci, ke své slávě! Celý soud v Římě věděl, proč je Pavel ve vězení. Rozhlásil totiž mezi nimi evangelium!

Jako by dnes u soudu obžalovaný mluvil o Božím Synu, kterého Bůh poslal na zem v lidském těle, aby na něm potrestal hřích. Spravedlnost, o které se u soudu tak často mluví a která se hledá, a přitom každý ví, že nikdo není bez viny, dává Bůh darem těm, kdo věří jeho vzkříšenému Synu. A tak všichni – žalobci, soudci, obhájci, svědci i obžalovaní, zapisovatelé i dohlížitelé, ti všichni uslyší evangelium!

A tak Pán Bůh použil Pavlovo vězení ke své slávě. Někteří z těch, kdo slyšeli Pavlovo svědectví, se obrátili ke Kristu. Činili pokání a uvěřili Kristu, který zaplatil za jejich hříchy svou krví, svým životem.

Tak si Pán použil Pavlovu lásku k Pánu Ježíši, která v očích světa přivedla Pavla na dno, aby se oslavil ve spasení mnohých z císařského dvora i z pretoriánské gardy, která Pavla střežila. Bůh je mocný, nemyslíte? Věrná láska ke Kristu dokáže přinést ovoce, jaké bychom si ani nedovedli představit.

V archivu Cambridgeské univerzity v Anglii je uchována jedna vzácná kniha. Je to Bible z osmnáctého století. Ta Bible je ve velštině a je v ní rukou zapsán následující zápis: Mary Jones se narodila 16. prosince 1784. Koupila jsem ji v 16. roce svého věku. Jsem dcerou Jacoba Jonese a Mary Jonesové, jeho manželky. Pán mi může dát milost. Amen.

Ta Bible patřila Mary Jonesové. Uvěřila Pánu Ježíši v 8 letech. Od chvíle, kdy se naučila číst, bylo její touhou mít vlastní Bibli. Doma žádnou neměli. Nejbližší stavení, kde by se mohla do Bible podívat, bylo tři kilometry daleko. A tak začala šetřit peníze na Bibli. Když našetřila na Bibli, bylo jí 15 let. Nejbližší místo, kde se dala Bible koupit, bylo od jejího domova 42 km daleko. Přesto Mary vyrazila. Neměla boty, tak šla přes kopce a lesy bosa až do městečka Bala. Když tam dorazila, musela ještě dva dny čekat, než přivezli novou zásilku Biblí. Nakonec si po šesti letech koupila Mary svou první Bibli. Kazatel, který jí Bibli obstaral, Thomas Charles, byl tak doťčen příběhem mladé Mary, že se zasadil o šíření Biblí po Walesu. Tak byla nakonec založena Britská biblická společnost, která od té doby začala šířit Bible nejen

na britských ostrovech, ale po celém světě. Jen v roce 2020 tato společnost rozšířila po celém světě na 190 milionů výtisků Bible či jejich částí. A na počátku toho všeho byla jedna osmiletá bosá dívka, která milovala Pána Ježíše.

Náš Bůh je mocný. On může i tvou, ve tvých očích těžkou a možná až zdánlivě bezvýchodnou, situaci použít ke své slávě. On to dělá, takový je náš Pán. Jemu patří chvála! Ano, vše, co Pán dělá skrze těžké situace svých dětí, co udělal skrze život apoštola Pavla a jeho uvěznění, nás zvedá k mohutné chvále!

C. Bůh se na nás oslavuje

Přesně tak

... a mnohé bratry právě mé okovy povzbudily, aby se spolehli na Pána a s větší smělostí mluvili beze strachu slovo Boží. (Fp 2,14)

Bratři a sestry, jak by nás naše nynější těžkosti neměly povzbudit! Vždyť Pán je věrný! Jeho milost trvá ještě dnes. Máme svobodu dělit se o evangelium, dělit se o to, co Kristus udělal v mém životě s dalšími lidmi – na ulici, v sousedství, ve škole i v práci. Není čas plakat ve vězení. Je čas být statečný a odvážný navzdory situaci, do které jsme se jako církve dostali! Pavlova odvaha, Pavlova láska, Pavlovo odhodlání – to vše má svůj původ v Boží milosti, kterou Bůh zahrnul a použil si jeho okovy ke své slávě ve spasení mnohých.

Tak bude i tvoje věrnost Kristu, tvoje odvaha a tvoje láska k Pánu, způsobená Duchem svatým v tvém srdci, povzbuzením k odvaze dalším bratrům a sestrám

kolem tebe – tvým dětem, tvému manželovi, komukoliv ve tvém okolí. Mary Jonesová milovala Ježíše a byla mu oddána, apoštol Pavel byl věrný Kristu i ve vězení a Bůh si je i jejich nezáviděníhodnou situaci použil, aby se oslavil. To je Boží dílo! Jemu buď chvála a sláva, jedinému Bohu a jeho Synu Ježíši Kristu! Ano, vím, že žijeme v padlém světě, a tak ne vše bude čisté a krásné. Je to i Pavlova zkušenost, stejně jako naše. Pavel pokračuje popisem své situace:

2. Dvě motivace ke kázání evangelia

Někteří sice káží Krista také ze závnosti a z revnivosti, jiní však s dobrým úmyslem. Jedni z lásky, protože vědí, že jsem tu k obhajobě evangelia, druzí z touhy po uplatnění, ne z čistých pohnutek, a domnívají se, že mi v mém vězení způsobí bolest. Ale co na tom! Jen když se jakýmkoli způsobem, ať s postranními úmysly, ať upřímně zvěstuje Kristus; z toho se raduji a budu radovat. (Fp 1,15–18)

Nezáleží snad na tom, jaké jsou naše motivy při evangelizaci? Nebo je jedno, kdo káže evangelium? Či dokonce nezáleží na obsahu naší zprávy?

A. Šíření evangelia se špatnými motivy

Zjevně se v Římě káže evangelium! Mnozí jsou povzbuzeni věrností uvězněného Pavla Kristu a jejich víra je posílána! A přece ne vše je tak krásné, jak to na první pohled vypadá. Římské domácí církve jsou rozdělené.

Někteří sice káží Krista také ze závislosti a z řevnivosti, jiní však s dobrým úmyslem. (v. 15)

Pavel píše list Filipským asi v roce 62 po Kr., ale rozdělení v římských církvích už je patrné z jeho dopisu Římanům, který napsal asi o čtyři roky dříve. Jedni bratři zlehčovali druhé pro jejich slabší víru (Ř 14–16). Pavel je musel napomínat a povzbuzovat v křesťanské lásce, která nehledí v první řadě na důležitost své vlastní osoby, postojů a nároků, ale klade bratra za přednějšího sebe. Ani po čtyřech letech není situace o mnoho lepší! Nejednota v církvi se znovu dostává napovrch kvůli požehnání, které přináší služba apoštola Pavla v Římě – ano, služba z vězení! Písmo nám neříká, kdo přesně byli Pavlovi oponenti a jaké měli motivy. Ale zásadní roli v tom zjevně hraje apoštol Pavel. Je snad příčinou Pavlův způsob služby? Jako kdyby odmítal vzít na další misijní cestu Jana Marka, protože on už je jednou opustil uprostřed těžké služby a místo, aby byl oporou v těžkostech, tak odešel ze služby pryč (Sk 15,36–39)? Tak i nyní dráždí snad Pavel druhé, když nechce dělat kompromisy?

Nebo to bylo Pavlovo přesvědčení, že evangelium musí slyšet jak židé, tak pohané? Někteří obrácení křesťané ze židů by kázali zase jen židům! Některým lidem v římských církvích způsobil Pavlův příchod do Říma zjevně bolesti hlavy! Ale musíme si dát pozor. Udělali bychom chybu, kdybychom si řekli: jistě to nebyli opravdoví křesťané. Byli to

křesťané! Nebyli v opozici vůči Kristu, ale byli v opozici vůči Pavlovi. Pokaždé, když se Pavel setkal s falešným evangeliem, které nevedlo lidi k milosti v Kristu Ježíši, okamžitě proti takovému jednání vystoupil. V Galacii byli lidé, kteří hlásali jiné evangelium než Kristovo – „evangelium“ skutků, založené na plnění Mojžíšova zákona (Ga 2,14). Pavel neváhal a od první kapitoly svého listu galatské církvi říká: „Kdo hlásá jiné evangelium, budiž proklet!“ (Ga 1,9). Ale tady v Římě jsou lidé, kteří sice mají špatné motivy, protože chtějí uškodit Pavlovi či jeho pověsti mezi lidmi, ale přesto káží evangelium. Nejde o falešné evangelium. Jsou to křesťané, a přece ne všechny motivy v jejich jednání jsou správné. Ale Bůh s nimi bude jednat!

B. Motivace daná Duchem svatým

Duch svatý nám dal v Písmu poznat, jaké byly motivy apoštola Pavla ke službě evangelia. Prozkoumáme oddíl v 1. listu Pavla Tesalonickým ve 2. kapitole:

Sami víte, bratří, že náš příchod k vám nebyl marný. Víte také, jak jsme předtím ve Filipch trpěli a byli pohaněni; a přece nám náš Bůh dal odvahu hlásat vám, přes mnohý těžký zápas, evangelium Boží. Naše poselství nepochází z omylu ani z nekalých úmyslů, ani vás nechceme podvést. Bůh nás uznal za hodné svěřit nám evangelium, a proto mluvíme tak, abychom se líbili ne lidem, ale Bohu, který zkoumá naše srdce. Nikdy, jak víte, jsme nesáhli k lichocení, ani jsme pod nějakou záminkou nebyli chtiví majetku – Bůh je svědek! Také jsme nehledali slávu u lidí, ani u vás, ani

*u jiných; ač jsme mohli jako Kristovi poslo-
vé dát najevo svou důležitost, byli jsme me-
zi vámi laskaví, jako když matka chová své
děti. Tolik jsme po vás toužili, že jsme vám
chtěli odevzdat nejen evangelium Boží, ale
i svůj život. Tak jste se nám stali drahými! Jistě
si, bratři, vzpomínáte na naše úsilí a námahu,
jak jsme ve dne v noci pracovali, abychom
nikomu z vás nebyli na obtíž, když jsme vám
přinesli Boží evangelium. Vy i Bůh jste svědky,
jak jsme se k vám věřícím zbožně, spravedli-
vě a bezúhonně chovali. Víte přece, že jsme
každého z vás jako otec své děti napomínali,
povzbuzovali a zapřísahali, abyste vedli život
důstojný Boha, který vás povolal do slávy své-
ho království. (1Te 2,1–12)*

Když projdeme jednotlivé zbožné
motivy, zjistíme, jaké mohly být motivy
lidí, kteří sice kázali evangelium Ježíše
Krista, ale ne z lásky k Pavlovi, ale ze zá-
šti a revnivosti, tedy soutěživosti. Špatné
motivy zvěstování evangelia máte, když:

- v. 4: se chcete kázáním evangelia zalí-
bit více lidem než Bohu, který zkou-
má srdce;
- v. 5: lichotíte posluchačům, jak jsou
milí a hodní, abyste je získali;
- v. 5: ve skrytu duše toužíte po zisku
z evangelia – něco na tom pro sebe
vydělat.

Když vydáváte křesťanské knihy, může
přijít pokušení. Špatný motiv je dopo-
ručovat a nabízet lidem knihy ve sbo-
ru, aby si je koupili, a já tak měl výdě-
lek. Na to musíme dávat pozor. Dobré
motivy jsou ale jiné: nabízet knihy pro-
to, aby je lidé četli a byli proměňováni

do podoby Pána Ježíše svým posvěcová-
ním s pomocí dobrých knih.

- v. 6, 7: Může vám dělat dobře, že vás
lidé znají – přináší to slávu. Dělá vám
dobře pocít důležitosti?

To jsou špatné motivy ke zvěstování
evangelia. Zkoumejte před Pánem, sami
ve svém pokojíku, zda něco z toho neo-
vládá také vaše srdce. Jestli ano, vyznejte
to Bohu. On je Bůh plný slitování. Od-
pouští svým dětem a vede je, pomáhá
nám k posvěcení.

Zpět k Pavlovi. Co se od něj můžeme
naučit? Za prvé správné motivy služby.
Do hloubky jsou popsány v 1. Tesalonic-
kým 2. kapitole. A za druhé Pavlův po-
stoj. Je ve vězení kvůli evangeliu, ale mís-
to aby byl našťvaný na jiné zvěstovatele,
kteří kážou evangelium z osobních dů-
vodů, protože nemají rádi styl Pavlovy
služby, on se raduje! Cílem jeho jednání
je jediné: prospěch evangelia bez ohle-
du na cenu, jakou to jeho osobně bude
stát. Nezáleží mu na sobě samém, všech-
no záleží na Kristově evangeliu. Spějeme
bratři a sestry Pavlovým směrem? Daří se
nám denně umírat světu a žít více evan-
gelium? Nebo jsou naše nohy po kolena
zabořeny do hutného bahna hynoucího
světa, protože si pořád myslíme, že ta
nablýskaná slupka na povrchu nás unese
a my ladně a krásně půjdeme tímto živo-
tem? Záleží nám více na vlastní reputaci
nebo úctě a obdivu lidí než na evange-
liu? Nebo dokážeme být v očích světa
postupně stále větší „blázni pro Krista“?
To je i Pavlův postoj.

3. Z toho se raduji, když se zvěstuje Kristus!

Ale co na tom! Jen když se jakýmkoli způsobem, ať s postranními úmysly, ať upřímně zvěstuje Kristus; z toho se raduji a budu radovat. (Fp 1,18)

Jak to asi nesl Pavel? Dotklo se jeho citů, že jsou někteří kazatelé evangelia proti jeho osobě? Určitě, vždyť je Pavel člověk jako každý jiný, má city, prožívá radosti a na druhou stranu i zklamání. Jedno je však nad osobní zranění způsobená nedůvěrou, závistí a řevnivostí. Princip evangelia je důležitější než osobní pocity. Ty hojí Kristus, lékař lidské duše, milující Pastýř. K němu se Pavel uchyluje se svými slzami. A Kristus jej ve vězení posílí, jak přislíbil, on jej provede i tímto trápením. Proto může tento člověk zvolat i z hlubin vězení, z pout a soudu jasným hlasem:

Jen když se jakýmkoliv způsobem zvěstuje Kristus! Z toho se raduji a budu radovat!

Dokud nám více záleží na vlastní reputaci, dokud považujeme v hloubi srdce sami sebe za důležitější, než je zvěstování evangelia Ježíše Krista, pak budeme znovu a znovu zklamání z lidí, z jejich nepochopení mé osoby, mých slabostí nebo budeme zklamání z jejich nedoocenění mých schopností i obětí, které přeci pro druhé vydávám. Ne, to není cesta za Kristem, to je stále ještě nevyzrálá víra, která potřebuje modlitby druhých v církvi a Boží milost. Pán Ježíš to věděl a rozuměl tomuto principu. Vždyť apoštol Pavel se učil právě u něho. Bylo by

bláhové očekávat, že tedy bude jednat a smýšlet odlišně. Ano, je to ten známý oddíl v listu Filipským, který vykresluje podstatu Ježíšovy služby evangeliem.

Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, uzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponižil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. (Fp 2,6–8)

Bratři a sestry, to je program pro nás, následovníky Ježíše. Ti, kteří chodili na této zemi ve víře před námi, tomu také rozuměli. Proto o těchto svědčících víry Písmo říká:

Ve víře zemřeli ti všichni, i když se splnění slibů nedožili, nýbrž jen zdálky je zahlédli a pozdravili, vyznávající, že jsou na zemi jen cizinci a přistěhovalci. Tím dávají najevo, že po pravé vlasti teprve touží. (Žd 11,13–14)

Na této zemi jsme jen cizinci a přistěhovalci. Není to náš pravý, konečný domov. Proto musíme i hodnoty, které svět považuje za důležité, hodnotit vždy optikou našeho skutečného domova: věčného Božího království. V něm není místo pro sebestřednost. V něm budou mít všichni lidé mysl Kristovu. Stejně hodnoty, stejné radosti i uspokojení, to všechno bude vyvěrat v dokonalou lásku k Bohu samotnému i k druhým křesťanům.

Když šlo o evangelium, neváhal Pavel ani minutu stát na pravdě a odsoudit falešné zvěstovatele i jejich zprávu, která místo života věčného přináší smrt. Když šlo o Pavlovu osobu, neváhal ani minutu vydat pro evangelium všechno, co má,

ano i sám sebe, a to z lásky ke Kristu. Bu-
de Pavel i naší inspirací?

7 TIPŮ PRO SDÍLENÍ VÍRY

Brian G. Hedges

ZÁSADY EVANGELIZACE

Evangelium podle Lukáše popisuje, „co Ježíš činil a učil od samého počátku,“ což vedlo k jeho ukřižování, vzkříšení a nanebevstoupení. Skutky naopak vyprávějí pokračující příběh Ježíšova působení skrze církve zmocněnou Duchem. Kniha Skutků je tedy „příručkou“ církve, jak šířit evangelium.

8. kapitola Skutků je jednou z klíčových kapitol Lukášova vyprávění. Popisuje, jak první učedníci, které pronásledování vyhnalo z Jeruzaléma, šířili evangelium v okolních městech (Sk 8,1–4) a jak evangelista Filip (Sk 21,8) hlásal evangelium v Samaří (Sk 8,5–8) a eunuchovi z Etiopie (Sk 8,26–40).

Při pozorném čtení této kapitoly se nabízí sedm důležitých zásad pro sdílení naší víry s druhými.

1. Využijte příležitosti

Ti, kteří se z Jeruzaléma rozprchli, začali kázat evangelium všude, kam přišli. (Sk 8,4)

Slovo „kázání“ může být trochu zavádějící. Neznamená to, že lidé stáli za kázatelny a kázali. Použité slovo je *euan-gelizō* (pochází z něho evangelizace) a znamená jednoduše „zvěstovat dobrou zprávu“.

Všimněte si však, že to dělali, když se rozprchli kvůli pronásledování. Jinými slovy, trpěli. Byli vykořeněni ze společenství. V jejich životě panovala obrovská nestabilita. Ale i přes to všechno „začali zvěstovat dobrou zprávu všude“. Podobně jako vnímal Pavel ve vězení své uvěznění jako příležitost k šíření evangelia (Fp 1,12–14), i tito věřící se chopili příležitosti k evangelizaci, přestože byla jejich situace stresující.

2. Konejte dobré skutky

Když hlásal Filip Krista v Samaří, také vyháněl démony a uzdravoval nemocné (Sk 8,5–7). Bylo by snadné nechat se strhnout povahou zázraků. (Podle mého názoru nedává Písmo oprávnění tvrdit, že všechny zázraky ustaly, ani trvat na tom, že zázraky mají být normou.) Ale když pomineme zázraky, skládala se Filipova služba jak ze slov, tak ze skutků. Hlásal dobrou zprávu a konal dobré skutky. Viděl fyzické utrpení (nemocné) a přinášel uzdravení. Viděl duchovní útlak (démony) a přinášel vysvobození. A protože to dělal, lidé mu naslouchali. Podívejte se znovu na 6. verš, jak připravily jeho činy cestu jeho slovům:

Všichni lidé byli zaujati Filipovými slovy, když je slyšeli a když viděli znamení, která činil. (Sk 8,6)

To je dobrý příklad, který bychom měli následovat. Když nevěřící uvidí, že pracujeme na zmírnění fyzického utrpení, a zároveň uvidí duchovní proměnu, která přichází, když jsou lidé vysvobozeni z duchovního útlaku, pak se spíše otevrou naslouchání evangeliu.

3. Osvojte si kontext

Evangelizace vždy vyžaduje kontextualizaci. Všimněte si rozdílů mezi Filipovou evangelizací v Samaří ve Skutcích 8,5–9 a jeho rozhovorem s eunuchem ve Skutcích 8,26–40. Jednalo se o dvě různé situace a Filip k nim také odlišně přistupoval. V Samaří působil ve městě a prováděl masovou evangelizaci. S eunuchem vedl rozhovor mezi čtyřma očima. Šlo o osobní evangelizaci. Jeho metodou v Samaří bylo veřejné hlášení (viz 5. verš: „zvěstoval tam Krista“ a 12. verš: „... když uvěřili Filipově zvěsti o Božím království a o Ježíši Kristu...“). Jeho metodou s eunuchem však byl rozhovor. Položil mu otázku (Sk 8,30), pak nasedl do jeho vozu (Sk 8,31) a zvěstoval mu Ježíše (Sk 8,35).

Základní poselství v obou kontextech bylo stejné: Filip se podělil o evangelium. Nedožíváme se mnoho podrobností o tom, co říkal v Samaří, kromě toho, že šlo o zvěst „o Božím království a o Ježíši Kristu“. Jazyk, který používal (Boží království a Kristovo jméno), spolu s doprovodnými znameními však naznačují, že Filip přistupoval k evangeliu z určitého úhlu, který odpovídal

specifickým potřebám Samařanů. Byli to lidé posedlí magií, oklamání okultismem, v duchovním zajetí a otroctví. Potřebovali vysvobození. Potřebovali setkání s mocí vzkříšeného Krista. Potřebovali vidět vítězství Božího království nad královstvím temnoty. Ve Filipově rozhovoru s eunuchem však není o království žádná zmínka. Místo toho si četl eunuch v Izajáši 53 o Hospodinově služebníkově, jak tiše snášel nespravedlnost, a tento úryvek Filip použil, aby ho dovedl přímo k Ježíši.

4. Pokládejte dobré otázky

Filipův rozhovor s eunuchem ilustruje další zásadu: důležitost kladení dobrých otázek (Sk 8,30). To byl také Ježíšův způsob, jak zaujmout lidi. Na položenou otázku obvykle odpověděl další otázkou. Dobré otázky lidi zaujmou, podněčují k hlubšímu přemýšlení a vybízejí k osobní odpovědi.

Jednou jsem zahájil evangelizační rozhovor s jedním kolegou prostou otázkou: „Přemýšlíš někdy o věčnosti?“ Můj přítel se okamžitě rozplakal a odpověděl: „Ano, myslím na ni pořád.“ (Více na téma síly dobrých otázek ve vynikající knize Randyho Newmana *Questioning Evangelism*.)

5. Používejte Bibli

Filip také při své evangelizaci použil Bibli, když eunuchovi vysvětloval Izajáše 53 (Sk 8,32–35). I Pavlova evangelizační metoda byla zaměřena na Slovo, když

na základě Písma zdůvodňoval, že Ježíš je Kristus (Sk 17,2–4).

V čele největších evangelizačních hnutí v dějinách stál návrat k hlásání Písma. Vzpomeňte si na Kalvínovu učitelskou službu v Ženevě nebo na kázání evangelia Whitefieldem či Wesleyem v období Prvního velkého probuzení. Nikdy nesmíme zapomínat, že „víra je... ze slyšení zvěsti a zvěst skrze slovo Kristovo“ (Ř 10,17; ČSP). V Božím slově je moc.

6. Ukazujte na Ježíše

Podívejte se znovu na Skutky 8,30–35. Středem Filipovy evangelizace byl Ježíš. Tak tomu bylo i v Samaří, kde hlásal Krista (Sk 8,5). Při sdílení víry není naším hlavním cílem přivést lidi do naší církve ani je nechceme přesvědčit o našem teologickém systému nebo aby přijali naši osobní politiku. Spíše se jim snažíme představit Osobu. Udržujte Krista v centru pozornosti.

7. Důvěřujte Božímu Duchu

A konečně, důvěřujte Božímu Duchu. Úlohu Ducha vidíme ve dvou verších, které rámují příběh etiopského eunucha:

Duch řekl Filipovi: „Běž k tomu vozu a jdi vedle něho!“ (Sk 8,29)

Duch Páně se Filipa zmocnil a dvořan ho už neviděl, ale radoval se a jel dál svou cestou. (Sk 8,39)

Duch připravil eunucha na to, že od Filipa uslyší evangelium, a pak zasáhl přímo ve Filipově životě, aby ho k tomuto

rozhovoru přivedl. To bychom mohli nazvat „řízením shůry“.

Působení Ducha je tajemné. Nemůžeme ho předvídat ani řídit. Někdy ho ani nemůžeme vidět. Vzpomínáte si, jak Ježíš přirovnal působení Ducha k větru?

Vítr vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha. (J 3,8)

Ale i když je působení Ducha tajemné, dvě věci jsou jisté: (1) Kdo se nenarodil z Ducha, nemůže vstoupit do království a (2) Duch aktivně přitahuje lidi k Ježíši. Tato jistota by nám měla dodat velkou důvěru, když sdílíme svou víru s ostatními.

ALE MĚLI JSME BOŽÍ SLOVO!

Ken Ham

Během let mi mnoho lidí řeklo, že by si přáli mít už tenkrát, když byli mladí, všechny ty apologetické knihy s mnoha odpověďmi na otázky ohledně Božího slova a především knihy Genesis, které máme dnes. Mnozí se mi svěřili, že v životě udělali špatná rozhodnutí, protože je ve škole, nebo dokonce v církvi učili věci, které vedly ke zpochybňování Božího slova a často až k nevěře.

Podobnou zpětnou vazbu jsem dostal v případě dvou zajímavých pro-

jektů – *Arch Encounter* (Archa setkání; napodobenina Noemovy archy v životní velikosti, Kentucky, USA, pozn. překladatele) a *Creation Museum* (Muzeum stvoření, Kentucky, USA). Mnoho lidí mi řeklo, že by byly jejich životy jiné, kdyby tyto projekty existovaly už když byli mladší nebo kdyby je znali jejich rodiče nebo tehdejší církevní vedoucí. Někteří říkali, že by jim to bývalo pomohlo získat odpovědi v době, kdy byli ještě dětmi, a jak jsou nadšeni, že teď mohou ukázat tyto projekty svým dětem.

Přesto všechno bych rád učinil prohlášení: Měli jsme Boží slovo! Abyste mi rozuměli. Jsem přešťastný, že nás Bůh započal všemi apologetickými zdroji, které dnes máme, a že nám dovolil uskutečnit zmiňované dva projekty, které pomáhají oživit Bibli a poskytují odpovědi na otázky dnešních skeptiků. A je důležité mít ony odpovědi. Jeden z mých nejoblíbenějších veršů Bible, který provází službu *Answers in Genesis* (Odpovědi v Genesis), je 1. Petrův 3,15:

„... Pán, Kristus, buď svatý“ ve vašich srdcích. Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, ale číňte to s tichostí a s uctivostí.

Co mám však na mysli?

Pamatuji se, jak mě otec učil přistupovat k Božímu slovu ve chvílích, kdy naše rodina hledala odpovědi na údajné miliony let. Říkal něco jako: „Když člověk tvrdí něco, co je v rozporu s Bibli, jdi nejprve do Bible a přesvědč se, že

její slova nevytrháváš z kontextu. Když se ujistíš, co přesně vyučuje Boží slovo, a pořád existuje rozpor, pak je něco špatně se slovem lidským. Konec konců ve srovnání s nekonečným Bohem Stvořitelem nevědí lidé zhora nic a nikdy nesmíme dovolit omylnému lidskému slovu, aby překrulovalo výklad jasného Božího slova. Když nevíme, jak máme odpovědět na to, co říkají lidé, pak musíme čekat na odpovědi. Ale nikdy neměň Boží slovo, abys do něj mohl zabudovat lidské myšlenky.“

Období útoku na pravdivost knihy Genesis, ve kterém žijeme dnes, začalo s příchodem 19. století. Tehdy začali ateisté (a deisté), kteří zavrhlí Bibli jakožto Boží slovo a zavrhlí celosvětovou potopu za dnů Noeho, popularizovat myšlenku, že se fosilní vrstvy ukládaly pomalu, v průběhu milionů let. V tu dobu bohužel jeden skotský církevní vedoucí přijal myšlenku milionů let a přidal je do předpokládané časové mezery mezi prvními dvěma verši knihy Genesis. Tato teorie časové mezery převládla v mnoha církvích. Dokonce i velký kazatel výkladových kázání Martin Lloyd-Jones „si pohrával“ s teorií časové mezery, ačkoli o ní nebyl plně přesvědčen. Podle dvou kázání Charlese Spurgeona, knížete kazatelů, byl také on ovlivněn vírou v miliony let. Teorii časové mezery vyučovalo mnoho velkých učitelů Bible předchozích generací (a někteří vyučovali teorii dlouhých dní, teistickou evoluci atd.).

Víra v omylného člověka

Rád bych poukázal na to, že už 2000 let máme ucelené Boží slovo. A když se na něj podíváme, vidíme, že teorie časové mezery, teorie dlouhých dní, teistická evoluce a mnohé další názory, které se snaží vtěsnat miliony let do Bible, jsou v mnoha ohledech zcela v rozporu s jasným učením Bible. Například víra v miliony let vyžaduje, abychom věřili, že smrt a nemoci jako třeba rakovina (kterou můžeme spatřit ve fosilních záznamech) existovaly už před hříchem. Ale Bible vyučuje, že náš hřích je zodpovědný za sténající svět (Ř 8,22), v němž dnes žijeme.

Je jednoduché ohlédnout se zpět a tvrdit, že tito velcí muži neměli nikdy dělat takové kompromisy s miliony let. Jsme však jenom lidé a snadno se necháme přesvědčit učením lidí, které považujeme za velké vědce a akademiky. Chápu, v jaké situaci se nacházeli. Nestudovali tyto věci tak, jako je studujeme dnes. Neměli k dispozici odpovědi, jaké máme dnes. A naše hříšná přirozenost (Gn 3,1) je taková, že jsme náchylní věřit slovům omylného člověka více než Slovu neomylného Boha.

Ovšem tato myšlenka by měla být podmínkou pro nás pro všechny. Budme na pozoru, abychom se nepoddávali falešným myšlenkám a změnám výkladu Božího slova a podkopávání jeho autority. Jsem si jistý, že všichni občas padneme do pasti, aniž bychom si to vůbec uvědomovali, a lidé v budoucnosti se budou ohlížet zpět a ptát se, proč jsme

zastávali některé názory, stejně jako se my ohlížíme na ty, kdo byli před námi.

Dokonce mnozí z těch, kdo žili v Ježíšově době během jeho pozemské služby a viděli všechno, co dělal, slyšeli všechno, co říkal, a byli svědky všeho, co se s ním stalo, nerozuměli tomu všemu, ačkoli měli jasné Boží slovo. Zkusme si vzít následující poučení:

A on jim řekl: „Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a vejít do slávy?“ Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma. (L 24,25–27)

Proč je stvoření tak důležité?

Naší touhou je šířit Stvořitelovo poselství evangelia. Co je evangelium? Dobrá zpráva. A tato dobrá zpráva začíná zprávou špatnou.

Špatná zpráva

Součástí historie lidstva je špatná zpráva o tom, že se první člověk, Adam, vzbouřil proti Božímu příkazu, čímž nás oddělil od Boha a způsobil, že do světa přišla smrt a utrpení. Adamovi potomci (tj. každý z nás) jsou již od početí hříšní (Ž 51,5) a vstupují do Adamovy vzpoury – hříchu. Proto nemůžeme žít se svatým Bohem, ale jsme od něj odděleni. Bible říká, že „všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy“ (Ř 3,23), a proto bude údělem všech „věčná záhuba daleko od Pána a slávy jeho moci“ (2Te 1,9).

Dobrá zpráva

Ale dobrá zpráva zní, že Bůh s tím něco udělal.

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (J 3,16)

Ježíš Kristus, Stvořitel, ačkoli abso-
lutně bezhříšný, vytrpěl místo nás trest
za hřích. Prošel utrpením smrti a oddě-
lením od Boha, svého Otce, aby napl-
nil spravedlivé požadavky Boží svatos-
ti a spravedlnosti. Ježíš byl dokonalou
obětí, zemřel na kříži. Ale třetího dne
byl vzkříšen, přemohl smrt, takže každý,
kdo činí pokání ze svých hříchů a raději
se spolehne na něj, než aby se spoléhal
na své zásluhy, se může navrátit k Bohu
a žít s ním po celou věčnost.

*Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, je
již odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednoroz-
zeného Syna Božího. (J 3,18)*

Jak nádherné je spasení v Kristu našem
Stvořiteli a Spasiteli!

Překlad Iva Suchá

EVANGELIZACE, KTERÁ CTÍ BOHA

Andy Banton

Kdybychom si položili otázku: „Co je
nejdůležitějším cílem evangelizace?“,
bezpochyby bychom si odpověděli, že

nám jde o to, aby duše poznaly Pána Je-
žíše jako svého Spasitele.

Je to skutečně velký cíl, který je třeba
mít na paměti a v srdci. Je úžasné, když
jsou ztracené duše nalezeny, když jsou
duchovně mrtví přivedeni k novému ži-
votu v Kristu a když jsou bezplatnou Bo-
ží milostí ospravedlněni ti, kdo se nachá-
zejí pod Božím odsouzením.

Boží sláva

Naše evangelizační úsilí by však mělo
mít ještě vyšší cíl. Úzce souvisí s poze-
naným stavem životů, které se proměňu-
jí skrze moc evangelia. Tím nejdůležitě-
jším cílem je jistě Boží sláva a vzdávání cti
Pánu Ježíši Kristu, že?

Když je Boží čest naším hlavním zá-
jmem, budeme dbát na to, abychom při
evangelizaci používali odpovídající pro-
středky v souladu s normami, které jsme
si stanovili pro konání Pánova díla.

Bohužel se stává, že se někteří lidé,
kteří se věnují evangelizační práci, řídí
heslem „účel světí prostředky“. Jinými
slovy, je pro ně zjevně přijatelné použí-
vat pochybné metody, i když jsou v pro-
tiku se způsoby evangelizace zazna-
menanými v Božím slově, které jsou
shledány jako žádoucí.

Nemělo by nás znepokojovat, že je
vzor pro zvěstování evangelia převzat ze
světa, a ne ze Slova? Jestliže byly zásady
a způsoby jednání apoštolů dost dobré
pro ně, proč by neměly být dost dob-
ré i pro nás? Žel musíme uznat, že pro
mnohé nejsou a není to nic nového.

Zejména posledních 200 let církevních dějin je poznamenáno evangelizací „zaměřenou na člověka“. Její výsledky byly často docela tragické. V dnešní době se v mnoha evangelikálních kruzích natolik vyvinula obchodní mentalita, že ani fráze typu „uzavření dohody“ není považována za nevhodný popis posledního kroku mnoha lidí, kteří se stávají křesťany.

Není však hluboce znepokojivé, že povrchní nahradilo to opravdové, a troufám si říci, že i to nadpřirozené?

Vyznání víry v Krista je záležitost nejenýš závažná, a proto musí být důležitá jak pro nás v církvích, tak i pro jednotlivé svědky Pána, abychom evangelizovali správně.

Nemůžeme si dovolit to nedělat, i když žijeme v době, kdy pravděpodobně více rozséváme, než žneme. Stále musíme být vybaveni pro jakoukoli žeň, do které nás Pán ve své laskavé prozřetelnosti ještě může zapojit. Nikdy nevíme, kdy se staneme „posledním článkem řetězu“.

Boží moudrost

Stejně jako v každé jiné oblasti zvěstování evangelia potřebujeme více než cokoli jiného Boží moudrost, nikoli techniku vytvořenou člověkem. Jakub mluví o moudrosti, která je „shůry“ (Jk 3,17). Můžeme důvěřovat Pánu, že nám tuto moudrost dá právě ve chvíli, kdy ji budeme potřebovat.

Vedeme-li s nějakým člověkem rozhovor o jeho duši a on podává důkazy

o tom, že je blízko Království, pak, pokud jsme rozséváči, kteří se modlí, nás Bůh jistě nasměruje k tomu, abychom poskytli právě takovou radu, kterou daný člověk potřebuje.

Musíme se tedy sami sebe ptát, na čem bude tato „správná rada“ založena. Jistě to musí být jasné učení Písma a nic jiného. To znamená, že je z naší strany nutná příprava.

Jinými slovy, musíme vědět, jak biblicky sdílet evangelium a také jak biblicky jednat s hledajícími. Musíme znát učení Bible o spasení, tedy vědět, jak se vlastně člověk stává křesťanem a jakou roli v tom můžeme hrát my.

Z lidského hlediska víme, že spasení člověka bezprostředně předchází prosba o toto spasení.

Neboť každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen. (Ř 10,13)

Je obrovská zodpovědnost nasměrovat člověka, který možná hledá Pána, aby k němu takto volal!

Je velmi důležité, abychom dovedli rozlišit, v jakém skutečném duchovním stavu se dotyčný nachází a zda s ním Pán opravdu jedná. Pak budeme schopni nabídnout správný lék a vyzvat ke správné odpovědi.

Je smutné, že se někdy dobře smýšlející křesťané proviňují tím, že předstávají Ježíše v atraktivním balení, ale nevyšvětlí, proč ho lidé potřebují – a proč ho potřebují víc než cokoli jiného na celém světě.

Poměrně typické je dnes přesvědčování lidí, že mají v sobě „díru ve tvaru

Boha“. Slycháme, že „náš život bude prázdný, dokud nepřijde Ježíš a tu díru nezaplní“. Hlavní problém ovšem je, že se lidé snaží zaplnit tuto díru celou řadou různých věcí, z nichž většina je hříšná. Nejprve je třeba, aby byly odstraněny jejich hříchy. Teprve potom přijde Pán Ježíš a naplní je.

Boží odpuštění

Nejdůležitější ze všeho a pro všechny je odpuštění, ne uspokojení! Pravdou je, že pokud člověk nezažije Boží odpuštění, nemůže nikdy poznat skutečné uspokojení.

Co tedy od nás lidé potřebují slyšet? Především potřebují vědět, kdo je Bůh – že je velký Stvořitel a Udržovatel celého vesmíru. To znamená, že má jejich životy ve svých rukou a že od něj pochází všechno, co mají.

Lidé potřebují slyšet, jaký je Bůh: že je svatý, spravedlivý a přímý, ale také milosrdný, laskavý a milující. Dále potřebují vědět, že začali svůj život oddělení od tohoto Boha a že nemohou udělat nic, aby to napravili, i kdyby upřímně chtěli.

Při rozhovorech s lidmi pod širým nebem se často setkáváme s těmi, kteří se snaží popírat prvotní hřích. Obvykle se jich ptám, zda jsou rodiči. Pokud nejsou, řeknu jim, že mě jejich názory nepřekvapují a že pokud se jim někdy dostane požehnání stát se rodiči, nebudou potřebovat, aby je někdo přesvědčoval, že se jejich děti rodí s hříchem v sobě. Důkazy vyjdou brzy najevo!

Musíme lidem říkat, proč je hřích opravdu tak špatný. Právě skrze zvěstování Boží svatosti a hříšnosti hříchu Bůh způsobí, že se začne svědomí probouzet. Vnímání hříchu a touha po očištění spolu s pocitem studu a touhou po odpuštění jsou jistě důkazy, že je člověk blízko spasení.

Lidé však samozřejmě také potřebují slyšet o Boží vykupující milosti v Ježíši Kristu. Samuel Davies kdysi řekl, že lidé potřebují slyšet jak jehlu zákona, tak nit evangelia, a to v daném pořadí. Ano, lidé potřebují slyšet úžasnou pravdu, že Bůh, který byl tak uražen jejich hříchem, byl ochoten stát se člověkem s jasným cílem vzít na sebe strašlivý trest za jejich hřích.

Významná událost

A nakonec lidé potřebují vědět, co od nich Bůh vyžaduje. Apoštol Petr to shrnuje výstižně:

Proto číňte pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy. (Sk 3,19)

Všimněte si, že v celé knize Skutků není ani zmínka o tom, čemu se běžně říká „modlitba hříšníka“.

Ve skutečnosti není nikde v Bibli žádný odkaz na podobnou vzorovou modlitbu. Pokud mají být lidé spaseni, to jediné, co musí udělat, je, odvrátit se v pokání od svého hříchu a poté se obrátit k Ježíši Kristu a přijmout ho vírou. To znamená, že budou volat k Pánu, ať už v srdci, nebo nahlas, a prosit ho, aby jim prokázal milosrdenství.

Při sdílení evangelia nesmíme nikdy zapomínat, že „obrácení“, jak Bible nazývá to, že se člověk stane křesťanem, je významná událost. Nesmíme ji zlehčovat tím, že budeme po hledajícím chtít, aby se „rozhodl“.

Pán přece nechce něčí hlas jako politici. Chce celý život. V Božím slově se lidem znovu a znovu přikazuje, aby činili pokání a obrátili se nebo aby činili pokání a uvěřili.

Nesmíme se provinit předkládáním chybného evangelia. Budeme-li tak činit, pravděpodobně se dočkáme chybných obrácení, a to Pánu nepřinese vůbec žádnou slávu. Naše zodpovědnost v evangelizačním díle je obrovská. Kéž nám Pán pomůže, abychom jí dostáli!

Charles Finney

Jedním z hlavních viníků byl žel vlivný americký evangelista Charles Finney (1792–1875). Finney používal nejrůznější triky a techniky, aby přišli lidé na evangelizačních shromážděních dopředu, a možná není překvapením, že mnoho z jeho takzvaných obráčených dlouho nevydrželo.

Jak sám přiznal: „Často jsem byl nástrojem v přivádění lidí k velkému usvědčení a k dočasnému stavu pokání a víry..., ale už jsem na ně nenaléhal, aby se s Kristem seznámili natolik, že by v něm zůstali.“

Tragické je, že z velké části byli výsledkem posluchači typu „skalnaté půdy“! Z Pánova podobenství o rozséváči víme,

že výsledkem kázání evangelia budou i takoví posluchači, ale měli bychom se ze všech sil snažit, abychom dosáhli pokud možno lepších výsledků. Jinými slovy, abychom dosáhli skutečného, trvalého ovoce.

John MacArthur zahrnul do své skvělé knihy *Ashamed of the Gospel* (Stydět se za evangelium) přílohu s názvem Charles Finney a *americký evangelikální pragmatismus*. V něm odhaluje Finneyho zdůvodnění, že pokud něco funguje, nemusíme si dělat starosti, zda to bylo správné.

Tento bod by nás měl velmi trápit. Můžeme snad očekávat, že Pán bude přítomen ve „výsledcích“ našeho evangelizačního úsilí, když není v jeho „prostředcích“? A pokud chceme, aby byl v prostředcích, pak se musíme snažit používat takové prostředky, které schvaluje.

Kdyby Pán schvaloval například výzvy k příchodu dopředu, pak bychom se v Písmu jistě setkali s jejich používáním, zejména v knize Skutků. Skutečnost je taková, že tato metoda je lidským, nikoli Božím nástrojem.

„Modlitba hříšníka“?

Totéž platí o takzvané „modlitbě hříšníka“. Na stránkách Písma se nevyskytuje, a přesto se pro některé stala téměř kouzelnou formulkou, jak někoho přivést k Pánu.

Znám jednu paní, které právě zemřel otec. Vyjádřil jsem lítost a zeptal se, zda byl věřící. Dostalo se mi této odpovědi:

„Ne, nebyl. Ale to je v pořádku. Přiměli jsme ho, aby se těsně před smrtí pomodlil modlitbu hříšníka.“

Rozhodně mi nepřísluší říkat, kde se ten člověk právě nachází. Měl jsem však dojem, že tato paní upínala své naděje k oné modlitbě a její moci více než k čemukoli nebo komukoli jinému! Neměla raději vkládat své naděje do působení Ducha svatého a do moci Kristova evangelia?

Měli bychom si uvědomit, že modlitba hříšníka může být v jistém smyslu nebezpečná. Nemyslím tím, že by se neměli hříšníci modlit za spásu. Právě že by se skutečně měli modlit za spásu. Nejen číst nebo opakovat modlitbu, kterou napsal někdo jiný, nebo říkat „amen“ k modlitbě, ke které je vedl někdo jiný. To může být jen vkládání slov do úst. Samozřejmě, že někteří byli tímto způsobem skutečně spaseni, ale mnozí ne.

A pokud člověk řekne: „Nevím, co se mám modlit,“ jistě tím dává najevo, že na modlitbu ještě není připraven. Pokud mu bylo sděleno celé evangelium a pokud v jeho srdci působí Duch svatý, pak bude vědět, za co se modlit – a bude to strhující!

Naléhavost

Při snaze uctívat Pána evangelizací jsou věci, které bychom měli dělat, stejně důležité jako ty, které bychom dělat neměli. Jedním z aspektů sdílení evangelia, ať už veřejného, nebo soukromého, je předat našim posluchačům, jak je naléhavé, aby se usmířili s Bohem co nejdříve!

Nejeden kazatel devatenáctého století hovořil o kázání „okamžitého“ spasení. Věřili, že i během hlásání poselství evangelia mohou být ztracené duše přivedeny k víře v Pána Ježíše Krista.

Bylo by jistě projevem neúcty vůči Bohu, kdybychom věřili něčemu menšímu, zvláště když je v knize Skutků tolik krásných příkladů, jak se to děje, například v případě Kornélia a celé jeho domácnosti. Měli bychom tedy s velkým očekáváním vyzývat muže, ženy a děti, aby v pokání a víře vzývali jméno Páně!

Jednou z důležitých věcí, chceme-li přinášet čest Pánu v této velké záležitosti evangelizace, je uznat, že ačkoli máme odpovědnost za hlásání evangelia, je to nakonec na Duchu svatém, aby vypůsobil ryzí odpověď na evangelium.

Jinými slovy, přimět člověka, aby složil svou důvěru v Pána Ježíše, je mocným dílem Ducha svatého. Ani ten nejvytříbenější nebo nejvíc okouzlující hlasatel nemá v sobě moc, aby to dokázal. Je to jedině dílo Ducha svatého, který je začíná konat tím, že usvědčuje lidi z hříchu.

Usvědčení z hříchu

Pán Ježíš v Janovi 16,8 říká:

On přijde a ukáže světu, v čem je hřích.

To je pro nás důležitá připomínka – stát se křesťanem není vlastně nic menšího než dílo všemohoucího Boha.

John Newton kdysi napsal: „Žádný člověk se nikdy necítil a nikdy nebude cítit jako ztracený, bídny a nenávidný hříšník, dokud ho mocně a nadpřirozeně neusvědčí Duch Boží.“

Skvělou ilustrací usvědčujícího Božího díla byl den letnic, kdy mnozí v onom obrovském zástupu v Jeruzalémě prosili apoštoly:

Co máme dělat, bratři? (Sk 2,37)

Co vyvolalo tuto zdánlivě zoufalou otázku? Když si uvědomili, že se podíleli na Kristově smrti, dozvídáme se, že „byli zasaženi v srdci“. Cítili, jak jsou ubozí a jak moc potřebují lék. Petr jim jasně sdělil, co je tím lékem, a oni na to mohli reagovat.

Lidé začnou vnímat svůj hřích, teprve když na ně Duch svatý aplikuje poselství evangelia. Pokud tento pocit chybí, je to jistě znamení, že pravděpodobně nejsou blízko království.

Vzpomeňte si na celníka v podobenství, které Ježíš vyprávěl v 18. kapitole Lukášova evangelia. Velmi se za svůj hřích styděl. Svědčilo o tom několik věcí, které dělal: stál vzadu v chrámu, nespouštěl oči z podlahy a bil se do prsou. Věděl, jak je nehodný v mysli i v srdci, a právě to ho přimělo, aby žádal o Boží milosrdenství.

Závislost

Hledání důkazů, že Pán působí při hlášení evangelia, ať už veřejně, nebo soukromě, bylo jednou z priorit velkého evangelisty Johna Wesleyho. Ve svém deníku například v pondělí 16. prosince 1771 uvádí: „Jel jsem do Dorkingu, kde bylo mnoho lidí, ale nikdo nebyl v srdci zasažen.“

V dnešní evangelizační práci se jistě neodvažujeme hledat nic menšího. Jak

moc jsme závislí na Pánu, aby poželhal chabé práci našich rukou, a jak moc mu musíme vzdát veškerou chválu a slávu, když se milostivě rozhodne působit skrze nás a přivést lidi k sobě.

Překlad Julie Petrecká

DOPIS MÝM SOUSEDŮM

Julie Petrecká

Praha, červen 2021

Milá sousedko, milý sousede,

držíte v rukou můj dopis, a protože asi nikdy nebudu mít možnost s Vámi promluvit osobně, je toto moje psaní takový zoufalý pokus sdělit Vám něco moc důležitého. Když píšu tyto řádky, říkám si, kolik z Vás je asi dočte až do konce a kolik z Vás si poklepe na čelo nebo ještě hůř... Ale představte si, že vidím, jak se na Vás řítí auto, zatímco Vy nic netušíte a upřeně zíráte do svého mobilu. Co bych to byla za člověka, kdybych nic neudělala, nepřiběhla k Vám a vši silou do Vás nevrátila, abych Vás dostala z jeho dráhy? Možná byste skončili na zemi, možná bych Vám tím způsobila pár modřin a rozbila mobil a možná byste mi pěkně vynadali, ale já bych odcházela s myšlenkou, že žijete, a s čistým svědomím. Tak nějak se cítím i teď. Moje

svědomí mě vede k tomu, abych s Vámi mluvila, ale nemám jak. O těchto záležitostech se mluví těžce někde na ulici a s cizími lidmi. Jde o věci, které se člověka citlivě dotýkají, někdy jdou až na dřevě.

Na srdci mám zhruba toto: Svět se řítí určitým směrem a my s ním, tak to prostě je. Nikdo se nás neptal, jestli se chceme narodit a do jaké doby. Ale copak si někdy neříkáte, že není možné, abychom se narodili, žili a umírali jen tak, z ničeho nic a pro nic za nic? Jak může někdo žít a nemyslet na nesmyslnost toho všeho? Copak Vám všudypřítomná nejistota, všechno trápení a bolesti zase vždycky neseberou tu občasnou radost, kterou život přináší?

Nepíšu ale proto, abych Vás uvrhla do deprese. Naopak, chci Vám říct, že život má krásný, dokonce vznešený smysl. Vyplývá z našeho původu, který lze dokázat rychle a jednoduše. Stačí se dívat. Třeba hned teď pohledte na své ruce, své dlaně, jak jsou dokonale uzpůsobené k milionu činností! Kdybychom měli možnost bádát spolu na mikroskopické úrovni, přesvědčili bychom se o tom, nad čím žasnou všichni, kdo tuto možnost mají, totiž že se v každé buňce našeho těla schovává neskonale složitá instruktážní kniha (DNA), ve které jsou sepsané všechny pokyny a návody, jak má tělo postavit další buňku, jakým způsobem ji opravit atd. Copak se tohle mohlo sestavit samo od sebe? Vždyť ani hloupá stěna z cihel se nepostaví sama, dokonce i kdyby na to měla miliony let!

Asi už tušíte, že jsem obhájcem biblické zprávy, že za naší existencí stojí Bůh Stvořitel. V Bibli se píše: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi... Bůh stvořil člověka...“ (Genesis). Lidé to mají za vymyšlenou povídku, a aby si zodpověděli otázku svého původu, jsou schopní uvěřit daleko větším bláhovostem, jako například tomu, že náš vesmír vznikl z ničeho, naprosto bez příčiny. Ale co se kdy děje bez příčiny?

Nabídnou Vám ještě jeden důvod, proč nechceme věřit. Znamenalo by to pro nás, že bychom se museli někomu zodpovídat! Máme-li Stvořitele, bude to mocná osoba, daleko inteligentnější než my, morálnější a určitě po nás bude něco chtít! Jenže my si libujeme v iluzi, že jsme pány svých životů, chceme si dál navzájem lhát (je to tak jednodušší), pomlouvat se, přilepšovat si na úkor druhých, spát s kým se nám zachce, rozvádět se z nudy a rozmařilosti a vůbec žít pro sebe, vždyť co bych měl z péče o druhé... Jestli jsem Vás urazila, berte to prosím jako rozbitý mobil v kaluži při mém pokusu o Vaši záchranu. Jsem v tom s Vámi a pravděpodobně v mnohém i horší. Ale právě proto potřebujeme zachránit. Nejsme schopni sami sebe zlepšit. Nejsme schopni žít tak, aby se na nás náš Stvořitel nehněval.

Dostávám se k jádru křesťanství. Možná, že jste nikdy vlastně pořádně neslyšeli, o čem křesťanství je. Tak tady to máte, i kdybyste si to měli přečíst jen pro svůj osobní rozhled: Bůh stvořil člověka, aby s ním sdílel sám sebe, aby se o lidi

staral a oni ho mohli poznávat a budovali spolu tuto Zemi. Prostě ráj. Člověk se však rozhodl, že si chce vládnout sám, a odmítl Boha, pohrdl svým Stvořitelem. A Bůh udělal to jediné spravedlivé – nechal člověka napospas sobě samému. A tak člověk dostal, co chtěl – zbavil se autority a začal si žít podle svého. Tak jsme se postupem času dostali až sem. Za neštěstí na světě nemůžeme vinit Boha. Lidé umírají, protože „odměnou za hřích je smrt“ (Bible, Římanům). A nejen umírají, celý náš život – nemoci, spory, války, rozvody, potraty, nejistota, pomíjivost radosti a štěstí, všemožné těžkosti lidské práce, problémy ve vztazích, dokonce i nadváha a vrásky jsou důsledkem odpadnutí od Boha. Jsme tak nasáklí hříchem, že si život bez něj a jeho důsledků ani nedokážeme představit. Bůh je ovšem spravedlivý, nemůže nad našimi vinami jen tak mávnout rukou. Líbilo by se Vám, kdyby soudce omilostnil vraha jen proto, že se dobře staral o svou babičku? Nebudeme souzeni za své dobré skutky, ale za ty zlé, a těch máme všichni dost. Přestaňme si nalhávat, že jsme my lidé v jádru dobří. Pokud jsme, proč je svět v takovém chaosu?

Máme tedy smůlu? Jdeme vstříc svému neodvolatelnému osudu? Ne! Bůh si nepřeje, abychom umírali, život každého člověka považuje za vzácný. V Bibli říká: „Vždyť já si nelibuji ve smrti toho, kdo umírá. Obráťte se tedy a budete žít.“ Chce nás zpátky u sebe, chce nám dát „život v hojnosti“ (Bible, Janovo

evangelium). Náš hřích musel ale vyřešit spravedlivě. A tak zvolil zástupce, aby zemřel za nás. Tento zástupce si žádný takový trest nezasloužil, protože sám se nikdy žádné špatnosti nedopustil. Asi víte, kdo to je. Ježíš Kristus, Boží Syn. Bůh ho poslal zemřít mučivou smrtí na kříži místo nás, abychom my už nemuseli být potrestáni (to by nebylo žádné vězení se stravou a topením). Právě na kříži vstřelil Ježíš strašlivý Boží hněv, který byl určený nám. Nakonec ho Bůh vzkřísil z mrtvých, aby potvrdil svůj plán na záchranu lidí. Bláznivá pohádka? „Bůh se ve své moudrosti nedal světu poznat jejich vlastní moudrostí. Namísto toho se Bohu zalíbilo, že zachrání ty, kdo uvěří tomuto bláznivému kázání“ (Bible, 1. Korintským).

Co se po nás tedy chce? Abychom uvěřili téhle „bláznivé pohádce“. Abychom uznali, že nejsme schopní žít dobře a potřebujeme pomoc. Potřebujeme přijmout, že jediný způsob, jak se vyhnout Božímu hněvu, je uvěřit v jeho Syna a v to, co pro nás podstoupil. Potřebujeme se pokorně sklonit před svým Stvořitelem.

Chtěla bych Vám předat, že Bůh není ani dědeček na mráčku, ani brutální diktátor. Je dobrý, je důvěryhodný, je laskavý a něžný, trpělivý a shovívavý (ale to se musí okusit na vlastní kůži) a to je moc důležité, protože kdyby byl jen všemocný, ale nebyl by dobrý, nikdy by nás nenechal v něj jen tak nevěřit, nikdy by neobětoval vlastního Syna pro naši záchranu, nikdy by mu na nás nezáleželo.

Přemýšlejte o něm. Nestačí vidět Boha v přírodě, i když přesvědčivě nese jeho podpis. Uvažujte třeba o jeho spravedlnosti. Zkoušeli jste být někdy v běžném životě malou chvilku spravedliví a objektivní? Nakonec Vás bude někdo nenávidět a Vaše snaha se obrátí proti Vám! A to přesně se děje v našem vztahu k Bohu.

Nebo se zamyslete přímo nad jeho láskou k nám – kdo z nás by obětoval vlastní dítě pro bandu nevďečných sobců? Nikdo ani žádný jiný bůh všech náboženství světa pro člověka nikdy nic takového neudělal.

Gratuluju, jestli jste se pročetli až sem. Minimálně už víte, o co těm bláhovým křesťanům jde. A taky Vám je jasnější, proč vzbuzujeme takový odpor – naše zpráva nepřipouští jinou možnost cesty k Bohu než skrze víru v Ježíše Krista. To se lidem nelíbí, protože se tam každý chce dostat svou vlastní cestou. Ale Bůh je ten, kdo rozhoduje jak, my jsme jen prach.

Modlím se za Vás,

Vaše sousedka

*máte-li otázky: hledamsmysl@gmail.com,
Bible: bible.net.cz (doporučuji si pro začátek
přečíst knihu Jan), reformovanacirkev.cz,
různá kázání a přednášky:
bskk.cz; youtube.com/krestanekurim*

PROMLOUVÁ BŮH SKRZE SNY I DNES?, ČÁST 1

David Schrock

V Bibli narážíme na mnoho míst, kde hrají sny svou roli v rozvíjejícím se příběhu Božího lidu.

Ve 20. kapitole knihy Genesis ochránil Bůh pomocí snu gerarského krále Abímeleka před smilstvem se Sárou. Ve 28. kapitole se Bůh setkal s Jákobem ve snu a zjevil mu svou přítomnost v zemi kenaanské. Ve 31. kapitole Genesis řekl Boží anděl Jákobovi, aby opustil Lábanu a vrátil se do Kenaanu.

Ve 37. kapitole knihy Genesis má Josef několik snů předpovídajících jeho vzestup k moci. Ve 40. kapitole vykládá Josef sny číšníka a pekaře a v Genesis 41 vykládá sny faraóna.

Při čtení výčtu uvedených snů může přemýšlivého čtenáře napadnout otázka: „Promlouvá Bůh skrze sny i dnes?“ Napříč celým Písmem skutečně vidíme, jak Bůh vede svůj lid za pomoci snů. A dnes slyšíme zvěsti o tom, že muslimové a další přicházejí k víře v Krista skrze sny.

Když si to všechno dáme dohromady, začneme uvažovat, jak máme rozumět snům v Bibli a dnes. Odpověď vyžaduje citlivost a celistvý pohled na Písmo a zvláštní pozornost je třeba věnovat

změním mezi starou a novou smlouvou. Přesto můžeme, pokud neztratíme ze zřetele tyto faktory, poskytnout na tuto otázku bohatou odpověď.

SNY V BIBLI

Vždy je třeba začít na začátku. Pojďme se tedy zamyslet, jak jsou sny prezentovány v Bibli.

1. Bůh sen způsobí a skrze sen komunikuje

V době, kdy vedl Bůh svůj lid skrze teofanie (setkání s Kristem před jeho vtělením) a prorocké předpovědi, sehrály sny svou úlohu ve vedení a ochraně jeho lidu. Důležité je, že Bůh dával sny jak lidu smlouvy, tak i těm, kteří byli vně smlouvy. Z toho lze usuzovat, že sny nepředávají spasitelnou milost, ale obecnou milost. Mohou ochránit krále, jako v případě Abímeleka, nebo dát nahlédnout do nadcházejících světových událostí, jako v případě faraóna. Nepředávájí však věčnou spásu.

2. Sny byly nutné, protože Boží zjevení bylo neúplné

Když zahájil Bůh Abrahamem svůj plán spásy, neexistovala Bible. Bůh jednal v prostoru a čase způsoby, které byly později vyloženy a zapsány Mojžíšem. Mezi osobní božské zásahy patřily přirozeně i sny usměrňující jeho lid.

3. Součástí byl výklad snů

Na rozdíl od dnešního snu, který nemá vykladače, ukazuje Genesis 40,8, jak Bůh sny vykládal a jak dával ony výklady Josefovi (a později Danielovi). V tomto smyslu přicházely od Boha sny spolu s výkladem. V tom je důležitý rozdíl od dnešních snů, spoléhajících se při výkladu na lidskou moudrost.

4. Sny byly zvláštním zjevením

Shrnutím těchto bodů můžeme dojít k závěru, že sny nebyly součástí obecného zjevení, které lze najít ve stvoření nebo ve svědomí. Sny byly zvláštním zjevením a vedly k dosažení záměrů vykoupení. Často jsou rozšířením Boží přítomnosti ve světě a uplatněním jeho božské prozřetelnosti. Nemůžeme však jen tak přeskočit k tvrzení, že jsou dodnes přetrvávající součástí obecného zjevení. Stručně řečeno, sny fungovaly jako zvláštní zjevení oznamující obecnou milost sloužící pro účely dějin spásy.

I když sny pokračovaly i po Genesis, vyskytuje se tento model převážně ve staré smlouvě. Sny lidem nepřinášejí spasení, ale vedou je konkrétním směrem podle Božího určení, aby byla naplněna zaslíbení jeho smlouvy. Šlo tedy o zvláštní zjevení, ne však o sdělení evangelia ani o prostředek spasení.

5. Sny vedly Boží svaté

Aby byl obrázek úplný, musíme do něj zahrnout Skutky 16,9, kde je Pavel

veden do Makedonie prostřednictvím „vidění... v noci“. Stejně jako sny Josefa, Ježíšova nevlastního otce, i toto sdělení nasměrovalo Pavla k tomu, aby opustil (na nějaký čas) Asii a mohl tak přinést evangelium do Makedonie. Zde použité slovo není *sen*, ale *vidění*, přesto jde bezesporu o zážitek podobný snu.

Pokud je to sen, pak jde o jediný znamenáný sen po Kristově nanebevstoupení. Navíc si Bůh vybral Pavla pro zvláštní službu apoštola pohanů a dal mu zjevení z nebe (2K 12,1–10), a proto musíme být obezřetní a nezakládat normativní křesťanskou praxi na jeho zkušenostech s božským zjevením a řízením. Kromě toho varuje list Judův v 8. verši (ČSP), tedy na jediném místě, kde jsou v apoštolských listech zmíněné sny, před falešnými učiteli, kteří se spoléhají na své snění.

6. Nová smlouva nás povolává k Písmu, ne ke spekulacím

Celkem vzato lze říci, že v Bibli vedl Bůh své svaté za pomoci snů, ale protože většina Písma zaznamenává sny ve staré smlouvě, nemáme mnoho důvodů věřit, že dnes budou hrát sny normativní roli v životech křesťanů. Právě naopak, Nový zákon natolik potvrzuje dostatečnost Písma, že by sny (jako sny Josefa a Daniela) spíše odvedly Kristovy učedníky od Písma, ale oni přitom mají studovat Slovo (2Tm 2,15) a učit se zachovávat všecko, co Kristus přikázal (Mt 28,20).

Jinými slovy, s plným zjevením Boha v Kristu (Žd 1,1–2) nepotřebujeme sny k tomu, abychom ho mohli následovat. Byl dán přece Duch, aby učil křesťany moudrosti a poznání. Vypůjčím-li si analogii z Písma (Ga 3,24–25; Ef 4,11–16) – svatí pod starou smlouvou byli malými dětmi, ale svatí pod novou smlouvou dorůstají do dospělosti. Neustálé vyhledávání snů namísto učení se Božím cestám z Písma, které nás činí moudrymi, by bránilo zralosti.

Abych to řekl jasněji, tak jako potřebují malé děti přímé pokyny (ne více možností k rozluštění), tak dal Pán Izraelitům sny, aby vedl jejich kroky. Když však přišel Duch, zmizely nástroje, jako byl los (Sk 1). Místo nich dal Bůh svým lidem Kristovu mysl (1K 2,10–16), aby smýšleli biblicky o všem, co život přináší. Nyní, když přišlo plné zjevení Boha, byly starosmluvní prostředky zjevení nahrazeny normativním modelem biblického napomínání a povzbuzování a církvemi naplněnými Duchem, které se navzájem poučují inspirovaným Slovem Božím.

JE TŘEBA BÝT OBEZŘETNÝ

Soustředění na Bibli se stalo normativním vzorem pro bohoslužbu a učednictví. Církev nebo učitelé, kteří odvádějí lidi od dostatečnosti Písma, tím dávají prostor různým dohadům, tedy přesně tomu, před čím varoval Pavel v 1. Timoteovi a Titovi.

Přesto se nadále objevují zprávy o snech, zejména na poli misijním a mezi muslimskými národy. Jak tedy máme přistupovat k těmto svědectvím? Jak bychom se dnes měli stavět ke snům? 2. část se pokusí na tuto otázku odpovědět.

*Překlad: Alžběta Turková
Pokračování přístě*

JAK SE MODLIT ZA NEVĚŘÍCÍ, ČÁST 2

Tim Challies

Modlitby za vás

Modlili jste se za nevěřící, přičemž jste používali různá slova a přistupovali jste k nim z různých úhlů. Měli byste se však modlit také za sebe.

Modlete se, abyste s nimi navázali vztah.

Aby mohli být lidé spaseni, musí nejprve slyšet dobrou zprávu evangelia. Aby mohli slyšet dobrou zprávu evangelia, musí se nejprve setkat s křesťany – s křesťany, jako jste vy. Modlete se, abyste s nimi navázali hlubší a významnější vztah, abyste na oplátku mohli mluvit pravdu.

Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli?

A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval? (Ř 10,14)

Modlete se za příležitosti, jak jim sloužit.

Mnoho lidí přichází k víře poté, co vidí Kristovu lásku projevenou skrze službu křesťanů. Modlete se za příležitosti ke službě nevěřícím, aby vaše služba měla evangelizační účinek.

Tak ať vaše světlo září před lidmi, aby uviděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci, který je v nebesích. (Mt 5,16)

Modlete se za ně věrně a vytrvale.

Naším pokušením je nechat se odraďit v modlitbě, chvíli se modlit, a když se nedostaví žádné viditelné výsledky, vzdát to. Bůh nás však vyzývá, abychom v modlitbě vytrvali.

V modlitbách buďte vytrvalí, bděte a děkujte Bohu. (Ko 4,2)

(Viz také podobnoství o vytrvalé vdově v Lukášovi 18,1–8.)

Modlete se, abyste byli obtíženi touhou modlit se za jejich duše.

Pavel se byl ochoten svěčit církvi v Římě s tím, že má nezměrnou touhu vidět spasení ztracených. Sdílíte tuto hlubokou touhu? Modlete se, aby vás tížila touha po spasení duší.

Bratři, touhou mého srdce a prosbou k Bohu za ně je, aby byli zachráněni. (Ř 10,1)

Modlete se za odvahu při vytváření a využívání příležitostí k hlásání evangelia.

I Pavel toužil po této odvaze a po jistotě, že mluví správná a nejlepší slova. Modlete se, aby vám dal Bůh tuto odvahu, a když se chopíte příležitosti, aby vaše slova vedl.

Modlete se... i za mne, aby mi bylo dáno pravé slovo, kdykoliv promluví. Tak budu moci směle oznamovat tajemství evangelia. (Ef 6,18–19)

Modlete se, aby se s nimi setkávali další věřící.

Dříve, než jsou lidé spasení, téměř vždy si Bůh používá řadu lidí, kteří se s lidmi o evangelium dělí. Modlete se tedy, aby Bůh vedl další křesťany do života nevěřících, které máte rádi, aby i oni byli příkladem křesťanského života a aby i oni hlásali evangelium.

Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst. (1 K 3,6)

Další modlitby

Zde je několik dalších biblických důrazů, kterými se můžete ve svých modlitbách řídit.

Modlete se, aby si Bůh použil jakékoli životní okolnosti a konal v nich své dílo.

Modlíme se k Bohu, který je svrchovaný a který suverénně koná svou dobrou vůli. Často zachraňuje lidi skrze těžké

životní okolnosti, když je přivede až na samou hranici jejich možností. Modlete se tedy, aby Bůh uspořádal okolnosti, ať už snadné, nebo obtížné, tak, aby je přivedl ke spáse.

Dokud jsem se nepokořil, bloudíval jsem, nyní dodržuji, co jsi řekl. (Ž 119,67)

Když se modlíte za nevěřící, které máte rádi, vždy se modlete k Bohu:

Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi. (Mt 6,10)

Modlete se, aby na ně Bůh rozšířil své milosrdenství.

Bůh nás ujišťuje, že si přeje, aby se k němu všichni lidé obrátili v pokání a víře. Nemá potěšení ze smrti hříšníků. Modlete se tedy, aby byl Bůh oslaven spásáním těchto lidí.

Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. (2Pt 3,9)

Modlete se s důvěrou.

A konečně, modlete se s důvěrou. Bůh očekává, že se budeme modlit, Bůh nás vyzývá, abychom se modlili, Bůh nám přikazuje, abychom se modlili. Proč? Protože Bůh nás rád slyší modlit se a Bůh rád odpovídá na naše modlitby. Když se tedy modlíte za nevěřící, modlete se s důvěrou, že Bůh vaše modlitby slyší.

Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého. (Jk 5,16)

Překlad: Julie Petrecká

KRISTOVÝM ZÁKONEM JE KRISTUS SÁM

David H. J. Gay

Úvod

V tomto krátkém článku uvedu, proč jsem přesvědčen, že Kristus sám je zákonem věřícího a Kristovým zákonem.

Písmo nám ukazuje, že cíl života věřícího člověka lze shrnout jako připodobnění se Kristu. K dosažení tohoto cíle sjednocuje Bůh skrze víru svým Duchem hříšníka se samotným Kristem. Duch v něm formuje Krista. On je v Kristu a Kristus je v něm. Pro věřícího je Kristus měřítkem, vzorem, mocí jeho života. Kristus je smlouva, všechno ve všech (Ko 3,11). A v této nové smlouvě Duch motivuje a zmocňuje věřícího, aby rostl v poznání a do podoby svého Spasitele.

Nebudu zde tyto body rozvíjet, protože jsem tak učinil v mnoha jiných pracích. Zejména viz můj *Kristus je vším: Skrze Zákon není posvěcení*. Tento článek je ostatně převzat z této knihy.

Dovolte mi, abych shrnul argumenty, které jsem uvedl na předchozích stránkách zmíněné knihy. Kristus je zákonodárcem svého lidu. Jeho zákon je zavazující. Je to pravý zákon. Jeho cílem je láska. Jeho motivem je láska. Je to zákon, který proniká až do nitra člověka.

Kristus dává sílu jej dodržovat. Není nezávislý na Písmu. Je vším, čím je věřící člověk.

Jak jsem již řekl, je třeba uvést ještě jednu věc. A jde o konečný bod, nejvyšší bod, který je předmětem celého článku.

Kristův zákon je Kristus sám

Kdo může proniknout do hloubky Pavlových slov?

Kážeme Krista ukřižovaného... Boží moudrost... Vy však jste z Boží moci v Kristu Ježíši; on se nám stal moudrostí od Boha... (1K 1,23–24.30)

Kristus, Boží moudrost? Kristus se stal moudrostí pro nás nebo nám? Co to znamená? Moudrost! Jak si Pavel (obrácený Žid, bývalý židovský učitel) s tím slovem hraje! Jistě myslel na vynikající vlastnosti moudrosti, které nacházíme v Jóbovi 28, v prvních devíti kapitolách Přísloví a v textech jako je např. Žalm 104,24 nebo 136,5. Samozřejmě nemůžeme zapomenout, že „počátek moudrosti je: Snaž se získat moudrost“ (Př 4,7). Jde o to, že apoštol vyhradil tento biblický termín pro Krista. Mohl tedy prohlásit, že Kristus „je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. On předchází všechno, všechno v něm spočívá... v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání“ (Ko 1,15–17; 2,3). Jak výmluvná

tvrzení! Jaká ohromující tvrzení! Jak dalekosáhlá! Jak závažná! Jak významná!

Dovolte mi zdůraznit, že když mluvili Židé v Pavlově době o moudrosti, stále o ní přemýšleli z hlediska tóry, zákona – především knihy Přísloví. A ani pohané nijak nezaostávali v chlubení se svým intelektualismem, kulturou „moudrosti“ a „filozofie“. Právě všem takovým (1K 1,22–24) Pavel hlásal pouze „Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného“. Prohlásil, že je odhodlán kázat ho jako „Krista ukřižovaného... Boží moudrost“ (1K 2,2.7).

Jistěže se dostával do konfrontace s kulturami! Svůj názor nemohl vyjádřit jasněji. Nechte Židy a Řeky, ať se chlubí svou moudrostí. Věřící se budou chlubit Kristem a jeho křížem (Ga 6,14). Nepřehlédněte apoštolovy výroky:

Nestydím se za evangelium: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka. Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře; stojí přeč psáno: „Spravedlivý z víry bude živ.“ (Ř 1,16–17)

Věřící vědí, že v nové smlouvě je Kristus jejich moudrost. Kristus je moudrost, tečka! Kristus sám je Boží slovo (J 1,1; Žd 1,2). KRISTUS JE MOUDROST!

O překladu 1. Korintským 1,30 se vedou diskuze. Jeho chybný překlad vedl k zakořenění nesprávného výkladu a následnému nepochopení. Překlad AV vyvolává dojem, že Kristus je pro věřící čtyřmi věcmi – moudrostí, spravedlností, posvěcením a vykoupením (stejně EP, ČSP, pozn. red.). NKJV dělá rozdíl mezi

moudrostí a ostatními třemi: „Kristus Ježíš... se pro nás stal moudrostí od Boha – a naší spravedlností, posvěcením a vykoupením“ (stejně Kr. a Pavlík, pozn. red.). NIV jde ještě dál: „... moudrostí od Boha – tedy naší spravedlností, posvěcením a vykoupením.“ Který překlad je správný? Poslední. Pavel říká, že Kristus je moudrost – to je to hlavní –, moudrost, která zahrnuje spravedlnost, posvěcení a vykoupení. Apoštol neuvádí čtyři oddělené věci. Pavel navíc mluví objektivně. Kristus je Bohem učiněn moudrostí. Je pravda, že je učiněn moudrostí „pro nás“. V Kristu tedy mají věřící moudrost. A to proto, že on sám je moudrost. Kristus je moudrost, a proto je moudrostí svého lidu, což znamená, že jsou ospravedlněni, posvěceni a vykoupeni v Kristu a skrze Krista. V něm „dosáhli plnosti“ (Ko 2,10).

Uvědomme si to. Blížíme se k něčemu, co má velký význam. To je slabé slovo. Je to životně důležité! Pavel (jakožto obrácený Žid a bývalý židovský učitel) dobře věděl, že ve Starém zákoně úzce souvisela moudrost se zákonem:

Bedlivě je dodržujte [nařízení a práva, příkázání, zákon]. To bude vaše moudrost a rozumnost... (Dt 4,6)

Počátek moudrosti je bát se Hospodina; velice jsou prozíraví všichni, kdo tak činí. (Ž 111,10)

Toto těsné spojení mezi zákonem a moudrostí bylo v Pavlovi zakořeněno již od dob, kdy byl Saulem z Tarsu. Je tedy pozoruhodné, že když Pavel píše Řekům a Židům, nazývá evangelium

„moudrostí“ (1K 2,6–7). Když psal Timoteovi, prohlásil, že „svatá Písma“ přinášejí moudrost, protože „ti mohou dát moudrost ke spasení“ (2Tm 3,15). Kromě toho apoštol zdůrazňoval moudrost ve svých modlitbách za věřící. Prosil, aby se jim dostalo „ducha moudrosti a zjevení“, aby poznali Boha (Ef 1,17) a aby „plně, se vši moudrostí a duchovním pochopením poznali jeho vůli“ (Ko 1,9). A věřícím přikázal, ať v nich „přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství“ (Ko 3,16). Především, a to zdůrazňuji, hlásal, že Kristus sám je moudrost (1K 1,23–24.30). Viz také Římanům 10,6–8, kde Pavel cituje Deuteronomium 30,11–14. Tento text se týká zákona, a přesto jej bezvýhradně aplikuje na Krista. Kristus je naprostým, úplným naplněním zákona.

Dovolte mi, abych to vyslovil: Kristus je nová tóra! Dovolte mi to zopakovat. V nové smlouvě je Kristus, který je moudrost, tóra věřícího. Kéž byste to vstřebali! Kristus je tóra Nového zákona. Lze ve světle toho skutečně tvrdit, že zákon na Sinaji byl konečným Božím slovem? Že deset přikázání tvoří dokonalé pravidlo pro věřícího? Nekřičí snad Matouš 5–7, Jan 13–16 a zvláště pak Jan 13,34 a Židům 1,1–4 něco jiného? Kristus je poslední Boží Slovo! Kristus je všechno!

Co tím chci říct? Snažím se udělat nemožné a dostat na papír, co Nový zákon zjevuje jako vrcholový kámen klenby Kristova zákona. V nové smlouvě je Kristus moudrost věřícího. To znamená, že

Kristus je zákonem svého lidu. Kristus sám je Kristovým zákonem. Nejenže dal, přinesl a učil Boží slovo. On sám je Boží Slovo. Viz Jan 1,1–18. Sám sebe prohlásil za pravdu: „Já jsem... pravda“ (J 14,6), což je prohlášení nesmírného významu. Netvrdil, že má pravdu nebo že přináší pravdu. Netvrdil, že je jakousi pravdou! Ne! „JÁ JSEM PRAVDA.“ „... jeho jméno je Slovo Boží“ (Zj 19,13). Dovolte mi citovat některá z úvodních slov Janova evangelia:

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha... V něm byl život a život byl světlo lidí... Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo do světa... A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy... Z jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista. Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náručí Otcově, nám o něm řekl. (Jan 1,1–18)

A sám Kristus, on sám jakožto jeho zákon, je zjeven v evangeliu. Je to nanejvýš důležité, takže mi dovolte, abych to co nejjasněji vysvětlil:

Kristus sám je Kristův zákon.

Kdo pohrdl Mojžíšovým zákonem, umírá bez slitování na základě svědectví dvou nebo tří svědků. Uvažte, oč horšího trestu bude hoden ten, kdo pošlapal Syna Božího, a krev smlouvy, jíž byl posvěcen, měl za nečistou, a Ducha milosti potupil? (Žd 10,28–29 ČSP)

Všimněte si „vyvažujícího kontrastu“ v Židům 10,28–29. Mojžíšův zákon je vyvážen, kontrastuje s... čím? Může to být pouze zákon Kristův. Což je? „Boží Syn... krev smlouvy... Duch milosti.“ Opakují: Kristův zákon není seznamem pravidel. Kristův zákon je Kristus sám.

Když to všechno spojíme dohromady, je jasné, že v nové smlouvě viděl Pavel Krista jako Boží moudrost, nový zákon, zákon Kristův, tóru věřícího, nomos věřícího, dokonalé pravidlo věřícího. Kristův zákon tedy není nic menšího než jeho osoba, jeho slova a skutky. Věřící mají žít tak, jak žil Kristus, jednat tak, jak by jednal Kristus, myslet tak, jak by myslel Kristus, mluvit tak, jak by mluvil Kristus. Musí poslouchat Kristova slova a řídit se Kristovým příkladem.

... musí žít tak, jak žil on. (1J 2,6)

Kristus je jejich moudrost, Kristus je jejich zákon, Kristus je jejich život. Kristus sám, Kristova slova, Kristus zformovaný a žijící ve svém lidu (Ga 2,20; 4,19; Ef 3,17; Ko 1,27; 3,4) skrze svého Ducha, je motivem, prostředkem a měřítkem jejich posvěcení. Věřící žije, myslí, cítí, mluví, jedná a trpí jako Kristus.

... jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě. (1J 4,17)

Věřící jsou v Kristu a Kristus je v nich, jak to vyplývá z téměř nesčetných veršů Písma.

Uvažujme o následujícím verši:

... s pohledem upřeným na Ježíše. (Žd 12,2)

Jak se stáváme křesťany? Tím, že se díváme na Ježíše:

Obrátte se ke mně (doslovný překlad z angličtiny je „pohledte na mě“, pozn. překl.) a dojdete spásy. (Iz 45,22)

Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. (J 3,14–15)

A co Bůh přikázal Mojžíšovi, aby udělal?

„Udělej si hada Ohnivce a připevni ho na žerd. Když se na něj kterýkoli uštknutý podívá, zůstane naživu.“ Mojžíš tedy udělal bronzového hada a připevnil ho na žerd. Jestliže někoho uštkl had a on pohlédl na hada bronzového, zůstal naživu. (Nu 21,8–9)

Kristus nám řekl:

Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den. (J 6,40)

Co nám jako křesťanům přinese konečné naplnění? Pohled na Ježíše!

Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobní, protože ho spatříme takového, jaký jest. (1J 3,2b)

Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však užíme tváří v tvář. (1K 13,12)

Přesně tak! Kristus se za to modlil:

Otče, chci, aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já; ať hledí na mou slávu. (J 17,24)

Ach! Ale co to mezidobí? Začali jsme křesťanský život tím, že jsme pohlédli na Ježíše. Skončíme tím, že budeme hledět na Ježíše. Co nás udržuje, že chodíme ve zbožnosti? Pohled na Ježíše!

Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu... to vše mocí Ducha Páně. (2K 3,18)

Proto... odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. (Žd 12,1–2)

Stručně řečeno:

... hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte. (Ko 3,1–2)

Hledět na Ježíše! Pohledem na Ježíše začínáme závod, hledění na Ježíše je způsob, jak pokračovat a dokončit závod. Pohled na Ježíše je naše sláva na konci závodu. Vzhlížet k Ježíši, ne k Mojžíšovi, ne k zákonu, ne ke křtu, ani k ničemu nebo nikomu jinému. Pán Ježíš Kristus! Pouze Pán Ježíš Kristus! Vzhlížet k němu! Hledět jen na něj!

Připouštím, že Nový zákon výslovně neuvádí, že Kristus je novým zákonem pro jeho lid (stejně jako výslovně neuvádí například učení o Trojici), ale je to zcela zřejmé každému, kdo jej čte. Kristus je poslední Boží slovo k člověku. A to nás vrací k Židům 1,1–4. Kristus je vším.

To je podle mého porozumění zahrnuto pod pojmem Kristův zákon. Kristus je zákonodárcem svého lidu. Jeho zákon je závazný. Je to skutečný zákon. Je to pronikavý zákon. Jeho cílem je láska. Láska je jeho motivem. Kristus dává sílu ho dodržovat. Není nezávislý na Písmu. Je vším, čím je věřící člověk. Především je to sám Kristus zformovaný ve svém lidu skrze svého Ducha. Kristus je vším.

Výňatky s komentářem

John Brown: „Když se člověk stane pravým křesťanem, „je v něm zformován Kristus“, to znamená, že Kristův způsob myšlení a citění se stane jeho vlastním. Mysl, která byla v Kristu, je v něm. Má ducha [Ducha] Kristova, takže myslí, jak myslel Kristus, a cítí, jak cítil Kristus, mluví, jako mluvil Kristus, jedná, jako jednal Kristus, trpí, jako trpěl Kristus. Je prostě oživeným obrazem Ježíše Krista. To a nic menšího znamená být křesťanem.“

Krátce řečeno, klíčem je sjednocení s Kristem. Tak začíná duchovní život, tak pokračuje a tak bude dovršen – navždy spojen s Kristem ve slávě.

Jinak řečeno, následujme apoštola (1K 1,23; 2,2) a kažme Krista, a to ukřižovaného, a Ježíše jako Pána (2K 4,5). Jinými slovy, evangelium (1K 9,16) – jak pro ospravedlnění, tak pro posvěcení, pro posvěcení progresivní (postupné), stejně jako poziční.

*překlad: Julie Petrecká
Nezkrácený článek spolu s odkazy k článku
naleznete čtenář na webových stránkách
Reformace.cz pod stejným názvem článku.*

Nic nepotřebujeme tolik jako Boha, a přitom se před ničím tolik nesnažíme ukryt. Je naším jediným možným spojencem; my jsme se však stali jeho nepřáteli...

C. S. Lewis

POVZBUZENÍ PRO PASTORY, ČÁST 3

Ed Moore

*Zápis konference
„Společně za evangelium“*

Avšak ty buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě. (2Tm 4,5)

Službě

Než jsem se před 36 lety začal věnovat kazatelské službě, věděl jsem, že se chci zapojit, ale netušil jsem, co to obnáší. I když jsem vyrůstal ve velmi dobrém sboru a měl jsem představu o službě pastora, byl jsem naivní. Netušil jsem, co obnáší služba lidem. Myslel jsem, že jako pastor budu kázat, vést modlitby, navštěvovat lidi, kteří nemohou přijít do sboru, oddávat novomanžele a pohřbívat zesnulé. Netušil jsem, co na mě ve skutečnosti čeká ani do čeho jdu. Služba kazatele zahrnuje vše, co jsem právě zmínil. Ale jako každý pastor jsem až na základě osobní zkušenosti poznal, že existují praktické stránky tohoto poslání, které mohou sužovat vaši mysl do té míry, že ztratíte radost a energii pokračovat dál. Většina pastorů musí projít tvrdou školou. Je to nevyhnutelná

realita. Kdo se věnuje sborové službě, bude postaven do válečné vřavy. Nejméně třikrát měsíčně, a to nepřeháním, říkám svým starším: „Tak na tohle mě na semináři nikdo nepřipravil.“ A bych zůstal objektivní, ani mě nemohli připravit. Není to chyba nebo opomenutí semináře. Abych řekl pravdu, to, co v církvi způsobuje problémy, je neuvěřitelná kreativita některých členů, kteří předvádějí přímo mistrovské kousky, které míří nejen do středu církve, ale jejichž terčem bývá i pastor. Pravdou zůstává, že vám tito lidé život nijak nezpříjemní. Musím však smeknout před jejich tvořivostí – jsou dobří v tom, co předvádějí. Ani po 36 letech služby neznám způsob, jak takovým problémům ve sboru předcházet. Neznám nic, co bych mohl pravidelně aplikovat, i když se situace opakuje s takovou frekvencí. Mělo by stačit zadat do počítače pár údajů a vypadl by vám návod, jak problém vyřešit. Tak to ovšem nefunguje, protože každý útok je tak jedinečný a originální, že jsem po každé překvapen a zaskočen. I po 36 letech ve službě cítím nepříjemné svírání v žaludku. Služba je válečný stav. Když si přečtete oba dopisy Timoteovi, dospějete ke stejnému závěru a jedinému návodu: *Věnujte se své službě.*

Apoštol Pavel píše Timoteovi, vlastnímu synu ve víře, o mnohých nešvarech v církvi a o lidech, kteří museli být veřejně pokáráni:

Patří k nim Hymenaios a Alexandr, které jsem vydal satanu, aby se odnaučili rouhat. (1Tm 1,20)

Ve 2. kapitole Pavel vyzývá, aby se muži ve shromáždění modlili „v čistotě a bez hněvu a hádek! Rovněž ženy ať se oblékají slušně a zdobí se prostě a střízlivě, ne účesy a zlatem, perlami nebo drahými šaty, nýbrž dobrými skutky, jak se sluší na ženy, které se rozhodly pro zbožný život“ (2,8–9). Ženy, ty ať přijímají poučení a nechají se vést.

Ve 4. kapitole píše, „že v posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami, jsou pokrytci, lháři a mají vypálen cejch na vlastním svědomí“ (1Tm 4,1–2). Služba, to je namáhavý boj a zápas, který vyžaduje vytrvalost.

V 6. kapitole Pavel připomíná Timoteovi, že se lidé nebudou držet zdravých slov a pravé zbožnosti. Takový člověk „je nadutý, ničemu nerozumí a jen si libuje ve sporech a slovních potyčkách. Z toho vzniká závist, svár, urážky, podezřívání, ustavičné hádky lidí, kteří mají zvrácenou mysl a jsou zbaveni pravdy a zbožnost pokládají za prostředek k obohacení“. A proto, „bojuj dobrý boj víry, abys dosáhl věčného života, k němuž jsi byl povolán a k němuž ses přihlásil dobrým vyznáním před mnoha svědky“ (1Tm 6,4–5.12).

Vidíme, že se ani ve 2. listu Timoteovi situace nezlepšila. Jediná síla je v milosti Krista Ježíše. Musíš zapřít sám sebe.

Toto připomínej a před tváří Boží naléhavě domlouvej bratřím, aby se nepřeli o slova. Není to k ničemu, leda k rozvrácení posluchačů. Usiluj o to, aby ses před Bohem osvědčil jako dělník, který se nemá zač stydět, protože správně

zvěstuje slovo pravdy. Bezbožným a planým řečem se vyhýbej. Neboť takoví lidé půjdou stále dál ve své bezbožnosti a jejich falešné učení se bude šířit jako rakovina. K nim patří Hymenaios a Filétoš, kteří zbloudili z cesty pravdy, když říkají, že naše vzkříšení už nastalo; tak podvracejí víru některých bratří. (1Tm 2,14–18)

Ve třetí kapitole varuje Pavel před těmi, kteří se budou „tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. Takových lidí se straň. Patří k nim ti, kdo vnikají do rodin, aby nalákali lehkověrné ženy plné hříchů, ovládané rozličnými touhami, které by se pořád chtěly učit, a nikdy nemohou přijít k poznání pravdy“ (3,5–7).

A ve 4. kapitole, která je naším průvodním textem, Pavel Timotea vyzývá k věrnosti a říká:

... přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení a podle svých choutek si seženou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím. Avšak ty buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě. (2Tm 4,3–5)

Chci, abyste věděli, že nesváry a problémy vznikají uvnitř církve. Nejde o útoky ze světa, pronásledování vlády nebo vliv médií. Problémy způsobují členové církve. Abych zůstal objektivní, v listech Timoteovi jsou uvedeny i další aspekty a úkoly pastorační služby. Péče o vdovy, veřejné čtení Písma, ustanovení o starších a diákonech a mnoha dalších věcech, ale zdaleka většina inkous-tu použitého v těchto dvou listech se

týká zápasů a bitev, které jsou sváděny uvnitř církve. Takže, milý synu, věnuj se své službě. Služba, to je válečný stav. Než postavíme mladé muže za kazatelnu, musíme je připravit na to, že budou těžce zápasit:

Snášej se mnou všechno zlé jako řádný voják Krista Ježíše. (2Tm 2,3)

Proč by Pavel použil tak silnou metaforu, kdyby během služby v církvi opakovaně nedocházelo k lýtým střetům? Na základě vlastních zkušeností mohou potvrdit, že konflikty uvnitř církve jsou hlavním faktorem, který může kazatele srazit na kolena a zničit.

Narážím na období, kdy jsem v r. 1984 studoval na semináři v Emmerdale a vážně jsem uvažoval o tom, že se stanu kazatelem. Jak už jsem řekl, nestačí naučit mladé pastory, jak kázat, je toho daleko víc. Škoda, že mě tenkrát nikdo nevaroval před tím, co mě čeká. Přál bych si, aby mě někdo předem upozornil nebo mi dal alespoň výstražné znamení, protože si nevzpomenu na období delší než jeden měsíc, kdy bych ve sboru spolu se staršími neřešil nějakou vážnou krizi.

Musíte se vypořádat i s menšími problémy, protože pokud jim nebudete věnovat náležitou pozornost, přerostou do větších problémů. Zřídka zmizí problémy v církvi samy od sebe, naopak metastázuují. Nemoc se bude šířit dál. Nebudu vám předkládat podrobný seznam všeho, co jsme v našem sboru prožili, zmíním pouze, že prvních 10 let, kdy jsem byl kazatelem, boje neustávaly, ale byly víceméně přiměřeně rozloženy.

Žádný z nich mě nikdy nedostal do bodu naprostého zoufalství. Konflikt vznikl a byl odražen. Sebral jsem všechny své síly a dál se věnoval sborové službě. To trvalo asi deset let, ale v roce 2002 se všechno změnilo.

Nebudu s vámi sdílet podrobnosti krize, ale obecně řečeno, došlo to tak daleko, že se muselo něco stát. Začalo to jako nevinně položená otázka týkající se církevních nařízení, která se proměnila v totální válku. Za pár měsíců se valila jedna věc za druhou a na setkáních starších jsme na sebe už jen křičeli a křičeli. Křičeli a zápasili. Sbor byl rozdělen a mně docházely síly. Je nesmírně těžké stát za kazatelnu, vykládat biblický text a přitom se dívat do tváří lidí, kteří vás nechťejí slyšet, a už vůbec nechťejí, abyste byli jejich pastorem. Jak to víte? Sami vám to řekli. Ve středu 22. července 2002 jsem ve snaze vyřešit sborový problém kázal starším 42stránkové ručně psané kázání na text z Žalmu 33,1: „... přímým lidem sluší se ho chválit.“ Kázání jsem nazval „Krise jednoty“ a v rámci kázání jsem řekl starším sboru, že krize jednoty vyčerpala moji emoční energii, nepříznivě ovlivňuje mou schopnost sloužit, nepříznivě ovlivňuje můj rodinný život, nepříznivě ovlivňuje můj pohled na sbor, moje žena je znepokojena a velmi se trápí tím, co slyší, a často bývá v slzách.

Tato krize je dodnes hluboce vryta v mém srdci a téměř bez ustání na ni myslím. Po onom kázání se situace ve sboru ještě zhoršila. V listopadu 2002 jsem

skončil. Ne doslova, ale emocionálně. Byl jsem na dně. Vyhráli. Byl jsem poražen, jen jsem čekal na rozhodčího, ale už jsem neměl chuť vstát a bojovat dál. Musel jsem z tohoto místa pryč. Začal jsem hledat na internetu volná kazatelská místa. Byl jsem pozván na pohovor v Kalifornii. Během pohovoru mi starší vysvětlili program „Život s cílem“ (*Purpose Driven Church, Rick Warren). Řekl jsem, že je to báječné, skvělé. V tu chvíli jsem neměl žádné doktrinní přesvědčení, bylo by mi jedno, i kdyby to byl Sál Království. Potřeboval jsem se dostat pryč z místa, kde už jsem nechtěl být. Naštěstí mě kalifornský sbor nepovolal a musel jsem zůstat v New Yorku, v původním baptistickém sboru, abych užíval svou rodinu. Naštěstí se mraky rozplynuly a okolnosti se změnily. Sloužit věrně znamená být ve válce. Já jsem byl poražen, ale mým přáním je, aby vás mé vyhoření povzbudilo.

Co to znamená, věnuj se své službě? Bratři, je to víc než jen administrativní správa sborových záležitostí, plánování, rozpočet nebo vize nebo cokoli jiného. Věnujte se své službě. To se netýká pouze studia, kázání nebo učednictví. To vše je součástí, ale věnovat se službě znamená, že budete ve válce. Zajímá vás, jak byl celý konflikt z roku 2002 vyřešen? Nevím to jistě. Ne, že bych měl špatnou paměť, naopak, mám ji velmi dobrou. Nevím, co se stalo, kromě toho, že nás zachránil Bůh. Víím, že na tom nemám sebemenší zásluhu. Nepřišel jsem za staršími s nějakou novou

vizí, taktikou nebo osvědčenou strategií. Tuto bitvu jsem prohrál, byl jsem totálně poražen. I když mám mnoho zkušeností s církevní válkou a zápasy, ještě to neznamená, že z nich vyjdu jako vítěz nebo že je umím úspěšně řešit. Znovu a znovu ze mě dostanou to nejlepší.

Byl bych rád, kdybych právě teď mohl vstát a říct: „Podívejte se na mě, víím, jak církevním problémům předcházet, přijďte za mnou a já vás naučím, jak bezpečně proplouvat nebezpečím církevních peřejí.“ Nemohu vám konkrétně poradit, ale to, co mohu dát k dobru, je mnohem cennější. Mohu vám říct, co jsem se skrze tuto krizi naučil. Ježíš Kristus je Pán a ochránce své církve. To je slovo povzbuzení, které vám mohu předat. Když jste pod útokem, bez ohledu na to, čím je to vina, pohleďte na Ježíše Krista. Hodně z toho, co se v naší rozhádané církvi dělo a děje, je moje chyba, protože jsem hříšný, urážím se, zapomínám, zanedbávám, činím špatná rozhodnutí, takže někdy sám přispívám k problému. A jindy je na vině náš nepřítel, ďábel, a někdy jindy to může být neposlušný člen sboru, ale obvykle jde o kombinaci všech tří možností. Bez ohledu na to, kdo je na vině, bratři kazatelé, když se držíte konce lana a visíte nad propastí a nevíte, co máte dělat dál a jak dlouho se ještě udržíte, a vaši starší, i když jsou to velmi moudří muži, také nevědí, co dělat, a když touha po odplatě dosáhne nejvyššího stupně, pohleďte na Ježíše Krista.

Dovolte mi, abych se vrátil na začátek Pavlova vlastnoručně psaného listu pro Timotea. Apoštol Pavel je prakticky sám. Je s ním jen Lukáš. Je mu chladno a v zářní čeká na popravu. Odkud čerpá sílu a povzbuzení? Poslouchejte, jak na tom byl:

Při mé první obhajobě nikdo při mně nebyl, všichni mě opustili. Kéž jim to Bůh nepočítá! (2Tm 4,16)

Pavel byl největší křesťan, který kdy žil. Největší misionář, který kdy žil. Stál před soudem a byl zcela sám. Nikdo se ho nezastal. Doufám, že se vám nikdy nic podobného nestane, ale pokud ano, prosím, pamatujte, že budete v dobré společnosti. Stalo se to Kristu, stalo se to i Pavlovi. Jaký je smysl sdělení, „všichni mě opustili“? Stěžuje si snad nebo vyjadřuje sebelítost? Vůbec ne. Pavel připravuje Timotea na to, že ho čeká protivenství a i když bude opuštěn, nesejde na tom, má mít stejnou naději, jakou prožíval Pavel:

Pán však při mně stál a dal mi sílu, abych mohl dovršit zvěstování evangelia, a slyšeli je všichni pohané. (2Tm 4,17)

Pán byl se mnou a posílil mě. A konečně přichází to pravé povzbuzení. Tak jako byl posílen apoštol Pavel, bude posílen i Timoteus. Jde o slova povzbuzení určená i vám – to od nás Bůh očekává. Možná nezmění vaše okolnosti, jako nezměnil naše v roce 2002 nebo Pavlovy ve vězení.

Okolnosti nejsou příčinou problému. Důležitá je trvalá přítomnost samotného Krista, který stojí věrně za svými

služebníky, povzbuzuje je, aby vytrvali, aby byli součástí jeho svatého pověření. Když vás přemůže zoufalství, nejde jen o vás. Ano, trpíte, vaše žena to prožívá s vámi a někdy tím trpí i vaše děti. Když jste sami, pláčete a jste zcela pohlceni náročností dění kolem vás a jste přesvědčeni, že neexistuje způsob, jak dokážete něco takového vytěsnit ze své mysli – ažil jsem to na vlastní kůži.

Chci vám říct, že jediné útočiště, které máte, je sám Ježíš Kristus. Evangelium je prvořadé, protože náš Pán Ježíš Kristus bojoval proti ďáblu a zvítězil. Pán Ježíš Kristus bojoval v Getsemanské zahradě a zvítězil. A náš Pán Ježíš Kristus bojoval na kříži a zvítězil. Náš Pán Ježíš Kristus vybojoval bitvu se smrtí a zvítězil.

Evangelium je nejspolehlivější pomocník v dobách zoufalství. Můžete přestat vzhlížet k tomu, co je viditelné, a hledět k tomu, co je neviditelné. Jen když změníme úhel pohledu, přemůžeme, přesáhneme a překonáme všechny skryté obtíže a zoufalství a uvidíme, kým jsme v Božích očích. Jeho milosrdenství je věčné a nekonečné. Ježíš mě miluje, ach, ano, on se stará o mé potřeby. Ví, že se stará, jeho srdce se dotýká mého zármutku. Moje spojení s Kristem je větší realitou než všechny viditelné i neviditelné útoky a bitvy, které probíhají uvnitř církve. Ježíš Kristus je moje svatyně, v době bouře je můj útočištěm.

Víte, že nikdo neměl těžší službu a poslání než prorok Jeremjáš. Pro něj byla služba neustálý boj. Po prvním veřejném vystoupení mezi kněžími a proroky se

rozhodovalo o jeho životě a smrti. Pro své přesvědčení a poslání trpěl, byl vězněn..., jeho zoufalství je popsáno v knize Pláč. V nejtemnějších hodinách popisuje vytrvalou lásku Pána, která nikdy nepřestane, jeho milosrdenství nikdy neskončí. To píše v době, kdy je Jeruzalém zničen, chrám zbořen, voda ubývá, lidé jsou v zajetí, a přesto jsou každé ráno obnovováni. Jeho věrnost je úžasná. Pán sám, jen jemu patří moje duše a jen v něj doufám.

Proto, *věnujte se své službě*. Služba je vojenské tažení a Ježíš je velitel Hospodina vojska. Povzbuzením pro pastory není nikdo jiný než samotný Pán Ježíš Kristus. Ať už se vám v životě přihodí cokoli, myslím to upřímně a doufám, že jste vy a vaši starší jednotní, a doufám, že spolu budete držet krok. Doufám, že vám Bůh sám dá ze svého Slova a působením Ducha svatého praktickou moudrost. Doufám, že přijmete mou radu.

I když vám to nepůjde a budou na vás dál doléhat temné chmury, existuje něco, co můžete udělat. Odložte všechny své starosti, protože on se o vás postará. Můžete běžet ke Kristu, můžete volat ke Kristu, můžete se držet Krista a skrýt se v něm. Prosím, pamatujte si má slova. Drazí přátelé, Pán při mně stál a posílil mě. Robert Murray M'Cheyne zemřel ve věku 29 let. Než zemřel, zanechal nám následující odkaz: „Buďte blíží ke Kristu než k bližním/svatým, takže když od vás budou vzati, stále se máte o koho opřít.“ Dobře řečeno. Tak jako byl mladý Timoteus posílen milostí

Krista Ježíše, i vy buďte silní a věnujte se své službě.

Nebeský Otče, vyznáváme, že kdybychom byli ponecháni sami sobě, už dávno bychom tvoji službu opustili. Děkujeme, že jsi nás nevydal sobě samým. Děkujeme, že nás povzbuzuješ milostí, jsi náš Pán. Prosím, pro tvoji slávu a ve jménu Pána Ježíše, buď při nás. Pane, modlím se zejména za bratry, kteří prožívají chvíle hlubokého zoufalství. Pane, prosím, posiluj je skrze našeho Pomocníka, Přímluvce a mocného Ducha, aby našli odpočinek v Pánu a ochránci církve Ježíši Kristu a v jeho pokoji. V jeho jménu se modlíme. Amen.

Volný překlad: Klára Steiger

www.facebook.com/TogetherfortheGospel

JAK JSME HOSPODAŘILI V ROCE 2021

redakce

Milí čtenáři Zápasu o duši i našich webových stránek www.Reformace.cz!

Rádi bychom vám poděkovali za vaši věrnost v modlitební i finanční podpoře vydávání časopisu Zápas o duši, která v minulém roce pomohla celé službě Spolku Reformace.cz pokračovat v činnosti. Všem, kteří v loňském roce

Příjmy 2021	Dary (v Kč)	Výdaje 2021 (v Kč)	
Domáci	783 692,00	Tisk časopisu	84 965,00
		Distribuce ČR	131 677,00
		Distribuce SR	44 983,00
Slovensko	47 194,00	Redakční práce a účetnictví	121 000,00
		Překlady a korektury	34 297,00
		Sazba	22 796,00
		Další výdaje (kancelář, poplatky, dary...)	69 452,00
Celkem	830 886,00	509 170,00	

finančně přispěli, zasíláme jako poděkování knihu Johna Flavela *Dá-li Bůh*, jejíž dotisk po téměř 20 (!) letech právě přišel z tiskárny.

Časopis je po celou dobu šířen bezplatně a to také chceme zachovat. Naším přáním je, aby byl dostupný pro každého, kdo má zájem, bez ohledu na to, zda si jeho čtenář může dovolit časopis kupovat či nikoliv. Posláním časopisu je poskytovat biblické vyučování širokému okruhu zájemců. Ale stejně jako je to u čehokoliv jiného, i tento časopis něco stojí. V uvedené tabulce se můžete podívat na naše příjmy a výdaje v loňském roce.

Chtěli bychom vás také požádat, abyste se připojili k modlitbám o Boží vedení do dalších dní. Rádi bychom obnovili internetový měsíčník pod názvem *Pro-Reformaci*. Někteří se ptají také na konferenci *Zápasu o duši a Poutníkovy četby*. I tu bychom rádi znovu obnovili, dá-li Pán.

Kéž nás všechny Pán vodí po jeho cestách!

Sláva přichází po utrpení nikoliv jako den po noci, nýbrž jako jaro, které střídá zimu. Zima připravuje půdu na příchod jara; stejně tak posvěcená utrpení připravují duši člověka na věčnou slávu.

Richard Sibbes, *Divine Meditations and Holy Contemplation*, s. 20

JOHN FLAVEL: DÁ-LI BŮH

Radim Světlík

O autorovi knihy

John Flavel (1628–1691) se narodil v anglickém Bromsgrovu do rodiny nonkonformního kazatele Richarda Flavela,

kteřý byl zároveň Johnovým prvním učitelem v předmětech víry a náboženství. Později studoval na univerzitě v Oxfordu. Roku 1650 byl ordinován do kazatelské služby a na čas sloužil ve městě Diptford.

John Flavel se oženil, ovšem manželka i s dítětem zemřela během porodu roku 1655. O rok později se Flavel rozhodl oženit znovu a současně přijal povolání do služby v Dartmouthu. Ačkoliv zde za svou práci přijímal nižší mzdu, užitek jeho služby narůstal a mnoho lidí se díky jeho kázání obrátilo. Zde vstoupil ve známost jako kazatel, jenž je schopen srozumitelného výkladu Písma, jasných a názorných přirovnání, usvědčujících argumentů, sebezpytující aplikace biblické pravdy a poskytování útěchy ztrápeným duším. Politické poměry okolo roku 1660 však nonkonformním duchovním odepřely možnost svobodně kázat. Navzdory tomu John Flavel potajmu pokračoval ve své službě. Při jedné příležitosti dokonce cestoval na koni v přestrojení za ženu ve snaze navštívit členy své farnosti, jimž chtěl posloužit. Jindy zase pronásledován královskými hlídkami strhnul svého koně i sebe z útesu do moře, aby unikl zatčení.

Roku 1665 se přestěhoval do Slaptonu, kde kázal nemalým zástupům na různých skrytých místech v hustých lesích. Roku 1672 vydal anglický, skotský a irský král Karel II. Stuart *Deklaraci o shovívavosti*, čímž vymanil nonkonformní kazatele z ilegality. Po pouhém jednom roce však deklarace pozbyla platnosti

a Flavel byl opět donucen sloužit potají. V tu dobu zemřela jeho druhá žena. Oženil se tedy po třetí a toto šťastné manželství trvalo celkem jedenáct let. Okolo roku 1682 hledal pronásledovaný John Flavel útočiště v Londýně u svého přítele, Williama Jenkyna, a tehdy zemřela i jeho třetí manželka. Flavel se oženil po čtvrté a roku 1684 se vrátil zpět do Dartmouthu, kde byl autoritami držen v domácí vazbě, odkud však nadále kázal mnoha lidem tváří v tvář vládní opozici.

Krále Karla II. po jeho smrti roku 1685 vystřídal na trůnu jeho římskokatolicky orientovaný bratr Jakub II. Stuart, který ovšem navzdory svému vyznání vydal roku 1687 novou *Deklaraci o shovívavosti*, která zprostředkovala svobodu náboženského vyznání na britských ostrovech. Poslední čtyři roky Flavellova života tak byly požehnány možností svobodně a veřejně kázat značnému množství lidí. Jeho zdraví se ale začalo velmi rychle zhoršovat. John Flavel zemřel roku 1691 na následky silné mrtvice a jeho poslední slova údajně zněla: „Vím, že mi bude dobře.“

John Flavel byl Božím služebníkem, který prokázal věrnost a vytrvalost navzdory všem útrapám, jež mu Boží prozřetelnost vyměřila. Nezaněvřel na Boha a ctil jeho svrchovanost i uprostřed obtížných životních zkoušek, pronásledování, ztrát, krizí i četných úmrtí v rodině. Flavellova trpká životní zkušenost činí četbu jeho knihy s názvem *Dá-li Bůh* o to sladší, když si uvědomíme, co všechno

zakusil na vlastní kůži. Flavel byl nejenom člověkem pokory, zbožnosti či učenosti, ale především mužem Písma a modlitby. Je zřejmé, že se s pomocí Písma učil hledat Boží cesty za všech okolností. O tuto moudrost se za svého života děлил s věřícími, o něž pečoval, a dělí se o ni s námi i dnes, více než 300 let od své smrti.

O knize samotné

Dá-li Bůh, tak zní název výtahu z Flavellova původního díla z roku 1677 *Divine Conduct or the Mystery of Providence* (Boží jednání aneb Tajemství prozřetelnosti). Mnozí čtenáři reformované či puritánské literatury se pravděpodobně již se slovním spojením „Boží prozřetelnost“ setkali. Nicméně řada současných křesťanů se tímto výrazem příliš nezaobírá, neboť nešvar dnešní doby – úspěšný a konzumní způsob života – naneštěstí zakalil náš duchovní zrak a otupil náš zájem o studium záležitostí Písma. Navíc Boží prozřetelnou péči často poměrujeme podle toho, jak se nám daří po materiální či zdravotní stránce. Tím se však ochuzujeme o bohatství duchovního růstu a požehnání, která ze studia Boží prozřetelnosti vyplývají. Zpomalme tedy na okamžik a pojďme se společně krátce zamyslet nad pravdami, které nám zde John Flavel v souladu s Písmem předkládá.

Již v úvodu knihy se můžeme dočíst následující slova: „Pozorování prozřetelnosti přináší lidem velké potěšení“

(str. 7), a tak tomu ve skutečnosti je. Vědomí Božího svrchovaného vedení ve všech událostech na nebi i na zemi vede věřící k pokoji a radosti srdce, neboť je jim zřejmé, že nic z toho, co se děje, není dílem náhody (str. 9). Flavel poukazuje na skutky Boží prozřetelnosti jak v historii izraelského národa, tak také církve. Používá k tomu řadu příkladů, jako jsou např. příběh Jákobova syna Josefa, jehož životní osud zprvu vyhlížel tragicky a postrádal smysl, nebo vyvedení Izraelitů z egyptského otroctví, k němuž došlo navzdory nesouhlasu vládce nejmocnější říše tehdejší doby, dále ochranu Hebrejů v době královny Ester, kdy čelili hrozbě vyhlazení, či v povolání apoštolů Ježíše Krista, kteří navzdory své prostotě, chudobě a přímé opozici Římského impéria rozhlásili evangelium do celého tehdejšího známého světa (str. 10–13).

Flavel ovšem nezůstává pouze u dávné minulosti. Poukazuje na prozřetelné Boží jednání v našich životech, ať už se jedná o naše narození, či znovuzrození, duchovní růst, či posvěcování, rodinný, nebo pracovní život (str. 15–24). Tvrdí: „Prozřetelnost je jako pramen, ze kterého vytéká Boží dobrota ve věcech tohoto života i života budoucího, ve veřejných i osobních záležitostech, v obyčejných a mimořádných událostech, takže se to nedá ani spočítat“ (str. 25). O kousek dále pak odpovídá křesťanům na palčivou otázku: „Proč bychom se měli hluboce zamýšlet nad Boží prozřetelností?“ a sice: „Budeme-li to dělat, posílí to

naši víru.“ Jako příklad uvádí Ježíše, který svým učedníkům, když měli nedostatek chleba, připomenul, jak je zaopatřil v hodině nouze (str. 27; Mt 16,9–10).

Rozjímání nad Božími skutky je tedy činností, která posiluje víru každého křesťana. Flavel upozorňuje na skutečnost, že přemýšlení nad jednáním Boží prozřetelnosti bývalo běžnou praxí také v případě starozákonních věřících (Ž 77,12–13), a zároveň kárá zatvrzelost srdce těch, kdo odmítají uvažovat o Božím jednání ve svých životech (str. 29).

Součástí Boží prozřetelnosti jsou i těžkosti a strasti – tedy ztráta, nemoci či smrt (str. 47). Nesmíme se domnívat, že na své pozemské pouti nebudeme procházet bolestí či utrpením. Někdy, ale ne vždy, se sice může jednat o důsledky našeho pošetilého jednání, nevíry či hříchu, Bůh však neopouští své děti, ani když je kázní a trestá (str. 31–32). Věřící pro Kristovo jméno rovněž zakusí pronásledování a odmítnutí ze strany světa. Nikdy nebudeme mít odpovědi na všechny otázky, které nám v souvislosti s bolestí a utrpením přicházejí na mysl. Největšího pokoje ovšem dosáhneme, když spočineme v poslušnosti Písmu a v důvěře Bohu, který přesně ví, co v danou chvíli potřebujeme (Mt 6,32; 1Pt 1,6; 2K 4,9). Flavel k tomu dodává: „Vím, že v Božím slově ani v jeho skutcích není nic, co by se přičilo zdravému rozumu, ale jsou tam věci, které lidský rozum přesahují“ (str. 35). Nepotřebujeme znát každý detail Božích záměrů, vůle či prozřetelnosti (str. 53). Některé věci si Bůh

nechává sám pro sebe (Dt 29,28; Sk 1,7). Vždy se ale můžeme spolehnout na to, že nás nenechá samotné (str. 32, 52, 57; Ž 91,15; Iz 41,17; Ř 8,28). Flavel svým čtenářům později předkládá pět praktických kroků, jak v životě rozpoznat Boží vůli v souladu s Písmem (str. 54).

Utrpení, která snášíme, rovněž nejsou vždy důsledkem hříchu. Bůh je však dopouští, aby nás pokořil (str. 65), pročistil naše srdce a chránil nás před pokušením a nepravostmi (str. 34, 37, 63). Jak říká žalmista: „Byl jsem pokořen a bylo mi to k dobru“ (Ž 119,71), což Flavel doplňuje slovy: „Když na nás dolehnou trápení, nejdříve vzdycháme a pláčeme, ale později se na ně díváme s radostí a žehnáme za ně Pánu“ (str. 39). Až s odstupem času si mnohdy uvědomíme, že se jedná o Boží prozřetelné vedení, které je v našem nejlepší zájmu. Bůh nám ve své prozřetelnosti dává i bere podle toho, co je pro nás nejlepší (str. 44). Materiální prospěch totiž nemusí nutně znamenat požehnání od Boha (str. 59, 61, 63; Ž 73,7).

Rozjímání nad Boží prozřetelností nás uvádí do díkuvzdání a chvály, jež Bohu po právu patří (str. 42), pomáhá nám napravovat přirozenou nevěru našich srdcí (str. 40) a umožňuje nám lépe překonávat těžkosti, jimiž budeme procházet v budoucnu (str. 41). Dodává nám lehkost ve službě, posiluje vědomí Boží nezasloužené milosti a připravuje nás na věčnost (str. 39–40). Důkladné pozorování prozřetelnosti přináší pokoj naší mysli, neboť „dvě věci nám mohou

v životě zničit náš pokoj – přílišné přemýšlení o minulých zklamáních nebo obavy, že zklamání přijdou v budoucnu“ (str. 45, 64). Boží prozřetelnost ovšem dává křesťanovi spočinout, i když je dění okolo něj nejisté (Ž 4,9), pomáhá mu odolat satanovým nástrahám, svodům a našeptávání (str. 48, 56), dodává mu sílu v hodině smrti a povzbuzuje víru těch, které tu po sobě zanechává (str. 49). Podle Flavela je totiž potřeba vzít v potaz také skutečnost, že vše, co Bůh v našich životech činí, dělá proto, abychom přinesli požehnání lidem okolo sebe (str. 51), což nádherně reflektuje pravdu Písma ohledně vzájemného budování a služby v církvi (1Pt 4,10).

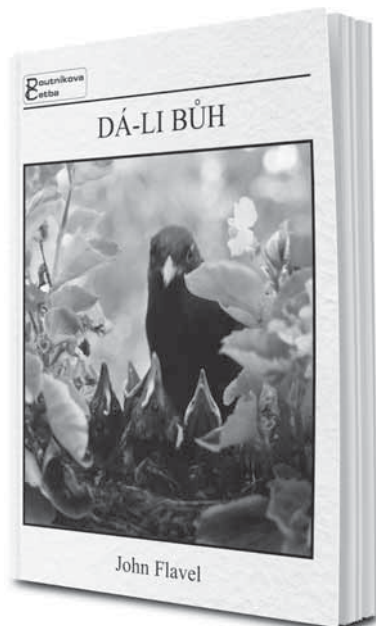
John Flavel proto čtenáře vybízí: „Nežijte život v takovém spěchu, že byste neměli čas si sednout a přemýšlet o těchto

věcech. Uvažujte ve svém srdci, jak se vám Bůh dává ve své prozřetelnosti podobuhodně poznat“ (str. 45). A na jiném místě pak povzbuzuje k vytrvalým modlitbám, jelikož vytrvalé modlitební úsilí odhaluje upřímnost našich srdcí a uvádí nás do souladu s Boží vůlí (str. 55).

Tato kniha vás uvede do praxe, jež upokojí vaši úzkostlivou mysl, posilní vaše ochabující srdce, povede vás k moudrosti namísto pošetilosti, k vytrvalosti namísto netrpělivosti, k pokoře namísto pýchy a k neustávající chvále Bohu, které je navěky hoden!

SHRNUTÍ TEOLOGIE NOVÉ SMLOUVY

David H. J. Gay

Shrnutí, které předkládám, představuje mé chápání teologie nové smlouvy. Biblická odůvodnění následujících tvrzení se nacházejí v celém mém díle.

Novozákonní teologie bere v potaz celou progresivní povahu zjevení, a proto vidí novou smlouvu jako cíl a vyvrcholení předchozích biblických smluv. Bible není plochá, nýbrž je ve zjevení progresivní. „Ale nyní“ je klíčovým biblickým obratem, který označuje rozdíl mezi starou a novou smlouvou. Starý zákon

(stará smlouva) musí být vykládán ve světle Nového (nové), nikoli naopak.

Bůh má jeden věčný plán, jehož středem je Ježíš Kristus.

Mojžíšův zákon byl jeden. Nemůže a nesmí být rozdělen na tři části. Bůh dal Izraeli starou smlouvu jako dočasné opatření, jako stín osoby a díla Krista, který ji naplnil a učinil zastaralou.

Věřící nejsou pod Mojžíšovým zákonem, ale pod Kristovým zákonem. Poté, co zemřeli Mojžíšovu zákonu, nejsou pod touto odsuzující literou, ale skrze Ducha jsou sjednoceni s Kristem, jsou s ním sezdáni, a tak jsou uschopněni, zmocněni a motivováni žít k jeho slávě v poslušnosti Písmu.

Kristus je vším. On je svůj zákon. On je smlouva.

Věřící používají Mojžíšův zákon jako paradigma (vzor nebo typický příklad), jako součást „celého Písma“, ale ne jako seznam podrobných pravidel.

Hříšníci nemusejí být na Krista připravováni tím, že by nejprve museli žít podle zákona.

Existuje jediné tělo vykoupených, eschatologický Izrael, „Boží Izrael“ (Ga 6,16), zahrnující vykoupené od Adama až do letnic a vykoupené Židy a pohany z té doby až do konce věku.

Slovo „aktivní“ hraje v teologii nové smlouvy významnou roli, a to ve dvou ohledech. Za prvé, zatímco vykoupení vyvolených je uskutečněno prostřednictvím pasivní poslušnosti Krista, tj. skrze jeho smrt na kříži, je to právě Kristova aktivní poslušnost – to znamená jeho

celoživotní poslušnost vůči Otci v tom, že naplnil Mojžíšův zákon, která je věřícímu přičtena jako spravedlnost. Ospravedlnění věřícího, tj. jeho spravedlnost v Kristu pouze skrze víru, je tímto naplněním zákona, a ne pouhým odpuštěním hříchu. Za druhé, věřící je Duchem uschopněn k tomu, aby byl ve svém postupném posvěcování aktivní, nikoli pasivní. To znamená, že je vírou poslušný Kristovu zákonu a pokračuje ze své víry v Krista.

Překlad: Julie Petrecká

ZVEME VÁS NA SETKÁNÍ NAD TÉMATEM: TEOLOGIE NOVÉ SMLOUVY

KDO: přednáší Geoff Volker

KDY: v sobotu 14. 5. 2022

KDE: Dům techniky, Veleslavínova 14,
400 11 Ústí nad Labem

10.00–10.15 Zahájení

10.15–11.15 1. Hlavní principy

Teologie Nové smlouvy

(Smlouvy v Písmu, Zákon a Milost)

11.15–12.30 Lehký oběd

12.30–13.30 2. Teologie Nové

smlouvy a rozdíly Smluvní teologie

13.30–14.15 káva
 14.15–15.15 3. Teologie Nové
 smlouvy a rozdíly Dispenzační teologie
 15.15–15.30 Zakončení

Přihlásit se můžete zde:
[https://forms.gle/
 Ab1mAHSER3dcChrx5](https://forms.gle/Ab1mAHSER3dcChrx5)

BŮH JE VŠECHNO

*Bože, jehož vůle ve všem vítězí,
 neexistuje žádná útěcha
 kromě potěšení v tobě
 a ve tvé službě.
 Ty jsi všechno ve všem
 a veškeré potěšení je pro mě tím,
 čím jsi jej udělal, ničím více.
 Jsem spokojený s tvou vůlí,
 ať už je jakákoli,
 nebo jakákoli bude,
 a to ve všech ohledech.
 A když mi nabídneš,
 abych ve svých záležitostech sám rozhodoval,
 zvolím všechno předat tobě,
 protože ty jsi nekonečně moudrý
 a nemůžeš se mýlit,
 zatímco u mě to hrozí.
 Raduji se, když si uvědomím,
 že všechny věci máš ve své moci,
 a dělá mi radost nechat to tak.
 Pak se celá modlitba obrátí v chválu a vše,
 co mohu dělat, je uctívat tě a žehnat ti.*

*Co bych ti mohl dát
 za všechno prokázané dobro?
 Jsem rozpolcený ve dvě, nevím, co mám dělat.
 Rád bych dal něco na oplátku,
 ale nemám co nabídnout,
 mohu se jen radovat,
 že ty jsi udělal všechno,
 že nic na nebi ani na zemi
 nemá podíl na tvé slávě.
 Sám od sebe nemohu udělat nic,
 abych oslavil tvé požehnané jméno,
 ale z milosti mohu radostně odevzdat
 svou duši a tělo tobě.
 Víím, že jsi autor a dokonavatel víry,
 že celé dílo spasení je jen tvé,
 že každý dobrý skutek nebo myšlenka,
 která se ve mně nalézá,
 je důsledek tvé moci a milosti,
 že jediný důvod, proč ve mně působíš,
 že chci a činím, je,
 že se ti tak zalíbilo.
 Ach, Bože, je neuvěřitelné,
 že člověk toho tolik namluví
 o lidské tvořivé síle a dobrotě,
 ačkoli kdybys nás v každé chvíli
 nedržel zpátky,
 byli by z nás vtělení ďáblůvé.
 Tos mě naučil skrze hořkou zkušenost
 se sebou samým.*

*Přeložila Iva Suchá,
 Z „Údolí vidění“
 (sbírka modliteb puritánů)*

Pošlete odkaz
 na elektronickou
 verzi *Zápasu o duši*
 svým přátelům...

FAITH COOKOVÁ

**ANNE
BRADSTREETOVÁ**

*Poutnice
a básnířka*

VYJDE
V DUBNU
DÁ-LI BŮH.

V osmnácti letech opustila Anne Bradstreetová Anglii, aby v Novém Světě našla svobodu vyznání. Byla to oddaná manželka a matka, žena hlubokého duchovního přesvědčení, která svůj křesťanský život vnímala jako pouť do lepšího světa, který přichází. Celý svůj duchovní život, své boje, radosti i starosti ukládala do veršů, z nichž na prvním místě vystupuje oddanost Pánu Bohu. Nádherné verše Anne Bradstreetové plné biblických pravd přinášely útěchu a povzbuzení do života jejich současníků a jistě pozбудí i nás. Až se do knihy začtete, pochopíte pravdivost jejich slov: „Nesnažím se vyvyšovat sama sebe, ale slávu Boží.“

WWW.POUTNIKOVACETBA.CZ

SHARON
JAMESOVÁ

GENDEROVÁ IDEOLOGIE

**CO VŠICHNI
POTŘEBUJÍ
VĚDĚT**

Formát: A5

Vazba: měkká

Cena: 240 Kč

Svět přijal myšlenku, že pohlaví je něco, o čem může rozhodovat člověk. Stále častěji se setkáváme s kolegy, přáteli a rodinnými příslušníky, kteří se identifikují s jiným pohlavím, než s jakým se narodili. Jak máme s takovými lidmi jednat? Potřebujeme být informováni a vybaveni znalostmi o dané problematice, měli bychom znát význam příslušných pojmů a potřebujeme vědět, co o těchto věcech říká Stvořitel, který svou vůli vyjádřil v Bibli. Sharon Jamesová nám v této příručce pomáhá kráčet po tenké hranici mezi láskou k bližnímu a odmítáním lží světa, a přitom neztratit rovnováhu.

WWW.POUTNIKOVACETBA.CZ